

I CAN HEAR

Your Voice

written by Night730

CHAPTER- 1

သူနာမည်က ‘မိုးသောက်ဝိုင်’ ...။ သူကဖြူဖြူဖွေးဖွေး ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ ပြုံးလိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်နေသည့် ခင်မင်ချင်စရာ ကောင်လေး ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူ့မှာ များများ စားစား သူငယ်ချင်းမရှိ ...။ ငယ် ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် ‘မှိုင်းလမင်းရောင်’ ဟု ခေါ်သည့် ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်သာရှိခဲ့သည် ။ ‘လမင်း’နှင့်သူက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ‘လမင်း’က အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူ ...။ ‘ဝိုင်’ကလည်း ချစ်ဖို့ ကောင်းအောင် နေတတ်သူဖြစ်ရာ ‘ဝိုင်’တို့ ၂ယောက် အတွဲညီညီ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။

ဒါပေမယ့် ‘ဝိုင်’ကဆိုးမိုးမှောင် ကျရောက်မည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။ ‘ဝိုင်’ လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တာ ... လောကကြီးရဲ့ အလှအပတွေကို မခံစားခဲ့ရတော့တာ ... ဂုဏ်တိတိ ရှိသွားခဲ့သည် ။ အဲဒီနေ့က ‘ဝိုင်’အရမ်း ကံဆိုးခဲ့သည် ထင်သည် ။ ‘ဝိုင်’လျှောက်လှမ်းနေသည့် လမ်းမထက်တွင် မိုးဖွဲလေးတွေ တဖျောက်ဖျောက် ကျဆင်းနေခဲ့သည် ။ ကျောင်းသို့သွားနေသည် ဖြစ်လင့်ကစား မိုးရေစက်တွေကို လက်ဖြင့်ခံရင်း နှုတ်ခမ်းထက် အပြုံးတွေတွဲခဲ့ပြီး မိုးရေစက်တွေရဲ့ စိုစွတ်မှုကို ကျေနပ်စွာခံစားနေသည် က ‘ဝိုင်’ပင်။

ပထမဦးဆုံး ကျောင်းစတင် တက်ရသည့်နေ့ ...။ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား

ဖွယ်အတိနှင့် ထီးကိုကိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်က မိုးဖွဲလေးတွေကိုကစားရင်း ကျောင်းသို့သွားရန် ကားလမ်းကူးမိစဉ် ကံကြမ္မာဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မိုးရေထဲတွင် ပရမ်းပတာ မောင်းနှင်လာသော ကားနီလေးတစ်စင်းသည် မီးနီနေသည့်ကြားကပင် ဝရန်းသုန်းကားနှင့် မီးနီကိုဖြတ်မောင်းကာ ‘ပိုင်’ထံသို့ တည့်တည့် ဦးတည်လာခဲ့လေသည်။ ။ ‘ပိုင်’ နှင့် ‘မှာ’ ရှောင်ချိန်ပင် မရှိလိုက်ပါ။ မမျှော်လင့်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ထိုကားကို အကြည့်တွေဗလာနှင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည် လေ။ အသိစိတ် ဝင်လာခဲ့သည့်အချိန်မှာ တော့ အရာ အားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ပထမဦးဆုံး ခံစားလိုက်ရသည် က ‘ပိုင်’ရဲ့ ခပ်သေးသေး ကိုယ်လုံးလေးဟာ လေပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ ခေါင်းနှင့်မြေကြီး ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ခတ်မိချိန်မှာ တော့ ‘ပိုင်’ရဲ့ အာရုံနဲ့ အသိစိတ်တွေ ကင်းလွတ် သွားခဲ့ရတော့သည်။ ။

‘ပိုင်’သတိပြန်ရလာချိန်မှာ ‘ပိုင်’အသက်ဟာ ‘ပိုင်’ထင်ထားသည် ထက် ဂုဏ်ပင်ကြီးရင့်သွားခဲ့တော့ သည်။ ။ ‘ပိုင်’ ဆေးရုံပေါ်တွင် ဦးနှောက်သေနေသော ရောဂါဖြင့် ရှင်သန်ခဲ့ရသည် မှာ ဂုဏ်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေသည် တဲ့။ ။ ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်လဲ။ သူများ တကာ ကျောင်းသွားပြီး ပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ ‘ပိုင်’က အသိစိတ်ကင်းမဲ့စွာနှင့် ကုတင်ပေါ်တွင် ပိုက်တန်းလန်းဘဝဖြင့် နေခဲ့ရသည်။ ။ ‘ပိုင်’သတိရလာသည့် အချိန်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေက ‘ပိုင်’ကိုယ်လေးကို ဝမ်းနည်းစွာပွေ့ဖက်ကာ ငိုရှိုက်ခဲ့ ကြသည်။ ။ ‘ပိုင်’အတွက်ကတော့ အိပ်ယာပေါ် လဲနေခဲ့သော အချိန်များ သည် အချိန်ခဏလေးလို့ ပင် ခံစား နေမိရလောက်ကို တိုတောင်းလွန်းခဲ့သည်။ ။ ‘ပိုင်’တို့ က နယ်က ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပွဲရုံလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။ ‘ပိုင်’ဘဝတန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ်တက်ရန် မြို့ကြီးပြကြီးသို့ လာခဲ့သည်။ ။

‘ဝိုင်’ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ‘လမင်း’နှင့် အတူတူဖြစ်သည်။ အဆောင်အတူတူ ငှါးနေကြသည်။ ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်ပတ်အလိုကတည်းက ရောက်နေကြကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ကျောင်းတက်ရမည့်ရက်ကို နှစ်ယောက်သား စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းစဖွင့်တဲ့နေ့ရောက်တော့ ‘လမင်း’က နေမကောင်း ဖြစ်လေတော့သည်။ ‘လမင်း’ကို တစ်ယောက်တည်း အဆောင်မှာ ထားခဲ့ကာ ‘ဝိုင်’တစ်ယောက်တည်း လျှာရှည်ပြီး ကျောင်းတက်ရန် လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ‘လမင်း’နှင့် အတူတူနေခဲ့ပေးလျှင် ‘ဝိုင်’ ထိုအဖြစ် ဆိုးကြီးနှင့် ကြုံခဲ့မိမှာ မဟုတ် ...။ သို့မဟုတ် ... ‘လမင်း’သာ နေမကောင်းမဖြစ်ပဲ ‘ဝိုင်’နှင့်ကျောင်းအတူတူ သွားတက်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဆိုးရွားလွန်းသည့် အကဲဆီးဒင့်ကြီး ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ သို့သော် ‘ဝိုင်’ဟာ ကံဆိုးစွာဖြင့် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ အခုတော့ ... ‘ဝိုင်’ ပြန်လည် နိုးထလာနိုင်ခဲ့လေပြီ ...။

‘ဝိုင်’သတိပြန်ရ လာပြီး ဆေးရုံမှာ ၁၅ရက်လောက် rehabilitation လုပ်ပြီးမှ ဆင်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ‘ဝိုင်’ ဒီကမ္ဘာကြီးထံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာနိုင်တာ သိပ်ကိုကံကောင်းသည် ဟု ပြောရပေမည် မဟုတ်လား။ ‘ဝိုင်’ကိုချစ်တဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ ‘ဝိုင်’သူငယ်ချင်း ‘လမင်း’ သူတို့ တွေ ‘ဝိုင်’ကို အတိုင်းထက် အလွန်စိတ်ပူခဲ့ကြသည်လေ ...။

တိုက်ခန်းသော့ကို ‘ဖေဖေ’ကဖွင့်ကာ ‘ဝိုင်’ကိုတော့ ‘မေမေ’က ဖေးမ

တွဲကူပြီး ‘လမင်း’ကတော့ ပစ္စည်းတွေသယ်ကာ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။
ဒီတိုက်ခန်းကို ဖေဖေနဲ့ မေမေ ‘ဝိုင့်’အတွက် ဝယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ‘
ဝိုင့်’ ကိုးမားဝင်သည့် အချိန်ကစပြီး ‘မေမေ’နှင့်‘လမင်း’က ဒီတိုက်ခန်း
မှာ ပြောင်း လာပြီး ‘ဝိုင့်’ကို ပြုစုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ‘ဖေဖေ’က ရန်ကု
န်နှင့်နယ်ဘက်ကို ကူးချေသန်းချေ လုပ်ခဲ့သည်။ ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေက
တစ်လှည့်စီ ဆေးရုံမှာ လာစောင့်ပေးလိုက် ‘လမင်း’က တစ်လှည့်စောင့်
ပေးလိုက်နှင့် ‘ဝိုင့်’ကို ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဝိုင်းဝန်း ဂရု
စိုက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ။ အခုတော့ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ‘ဝိုင့်’နှင့်‘လမင်း’သာ နေ
ရတော့မည်ပေါ့။

"သားရေ ... လိုအပ်တာရှိရင် ‘မေမေ’ကိုပြောနော် ... အဆောင်မှာ
ပြောင်းနေချင်လဲရတယ် ... သားတို့ အဆောင်မှာ နေရင်တော့ တိုက်ခန်း
ကို ငှားထားလိုက်မယ်လေ ... သားအဆင်ပြေသလိုလုပ် ... ‘မေမေ’တို့
ကို အားနာမနေနဲ့ နော် သားဖြစ်ချင်တာသာပြော ... "

မေမေက ‘ဝိုင့်’ကို ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ဖို့ ကူညီပေးရင်း ပြောလေသည်။ ။ ‘
ဝိုင့်’ပြီးလိုက်မိရင်း ...

"တိုက်ခန်းရှိနေတာပဲမေမေ ... တိုက်ခန်းမှာ ပဲနေမှာ ပေါ့ ‘လမင်း’
လည်း ရှိနေတာပဲ ... " ဟု မေမေ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။ ‘ဝိုင့်’အ
ဆောင်မှာ မနေချင်တော့ပါ။ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲမသိ။ အဆောင်
မှာ မနေချင်တော့တာအမှန်။

"ဟုတ်သားပဲအန်တီ ... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တိုက်ခန်းမှာ နေ
ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ် ... ယောက်ျားသားတွေပဲ ... ဘာမှ စိုးရိမ်နေစရာ
လည်း မရှိဘူး ... ထမင်းဟင်းလည်း ချက်စားလို့ ရတယ် ... "

‘လမင်း’ကပါ အထုပ်အပိုးတွေချနေရင်း ‘ဝိုင့်’စကားကို ဝင်ထောက်

ခဲ့သည်။ ။ မေမေက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြီးကြတာပဲ ... သားတို့ သဘောပါ ... "

"ဟုတ် အရမ်းကို အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ ... "

"ဒါနဲ့ ကျောင်းကိစ္စတွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲသား ... "

ဖေဖေကနောက်ဖေးမှ 'ဝိုင်'ရေသောက်ရန် ရေသွားယူပြီး ပြန်လာကာ 'ဝိုင်'လက်ထဲရေခွက်လေး ထည့်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ 'ဝိုင်'က ဖေဖေလက်ထဲမှ ရေခွက်ကိုလှမ်းယူကာ ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း ...

"ပထမနှစ်ကလေးတွေနဲ့ ပထမနှစ်ပြန်တက်ရမှာ တော့ နည်းနည်း ရှက်တယ် ... တကယ်ဆိုသားက တတိယနှစ်တောင် ရောက်နေရမှာ မဟုတ်လား ... "

"ဘာရှက်စရာလိုလို့ လဲသားရယ် ... သားက နေမကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာပဲ ... "

မေမေကပါ 'ဝိုင်'ခေါင်းလေးကိုကိုင်ရင်း ပြောလာခဲ့သည်။ ။ 'ဝိုင်'နာခေါင်းကို ရှုံ့သထက်ပိုရှုံ့လိုက်မိ ရင်း ...

"အဝေးသင်ပဲ ပြောင်းလိုက်တော့မယ် မေမေရာ ... ကျန်တဲ့ အချိန်တွေကိုတော့ သင်တန်းတက်လိုက် တော့မယ် Day တော့ ပြန်တက်ဖို့ သားစိတ်မပါတော့ဘူး ... "

"မင်းကလဲ Day ပဲတက်ပါ ... ငါနဲ့ အတူတူ သွားလို့ ရနေတဲ့ ဟာ ... "

'လမင်း'က 'ဝိုင်'ထိုင်နေသည့် ခုံရှေ့ဝင်ထိုင်ရင်း စကားဝိုင်းထဲဝင်ပါကာ 'ဝိုင်'ကို Day ပြန်တက်ဖို့ မဲဆွယ်လာပြန်သည်။ ။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လောက်ပြောပြော 'ဝိုင်' Day ပြန်တက်မည် မဟုတ်တော့။ Day ပြန်

တက်ဖို့ လုံးဝစိတ်ကို မပါတော့သည့်အပြင် စိတ်ထဲမှာ ကျောင်း သွားတက်ရမှာ ကို သေမလောက် ပျင်းနေသည် လေ။ ထို့ကြောင့် 'လမင်း'ရဲ့ စကားကို အားနာစွာနဲ့ ပဲ ငြင်းပယ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ငါကျောင်းကြီး နေ့တိုင်းသွားနေရပြီး စာသင်ရမှာ ကို စိတ်မပါလို့ ပါကွာ ... အဝေးသင်ပဲ တက်လိုက် တော့မယ် ... နော် ... နော် ... နော် ... "

"မေမေကတော့ သားကို Day ပဲတက်စေချင်တာ ... ဒါပေမယ့်သား ကလည်း အခုမှ နေကောင်းပြီးခါစ ဆိုတော့ သားသဘောပါ ... စိတ်ကျေနပ်သလိုသာလုပ် ... သားဖေဖေလည်း ဘာမှ ပြောမှာ မှ မဟုတ်တာ ... "

အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတဲ့ ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေမေက ပြော လိုက်သည်။ ။ ဖေဖေက အနေအေးသည်။ ။ စကားလည်း ဘာမှ သိပ်မ ပြော။ လိုအပ်မှ သာ ပြောသည်။ ။ မေမေဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်တတ် သည့်သူ ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေက မေမေပြီးရင်ပြီးပြီ ...။ အခုမေမေက လည်း ခွင့်ပြုသည် ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အခင်မင်ဆုံးလေးလဲ ဖြစ်။ 'ဝိုင့်'ကိုအ လျော့ပေးလွန်းတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေး 'လမင်း'ကိုသာ အကူအညီ တောင်းရတော့သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ ... မင်း ... ငါအဝေးသင်ပြောင်းမယ့်ကိစ္စ မင်းပဲလုပ် ပေးပါကွာနော် ... ငါကျောင်းကို တကူးတကကြီး ပြန်မသွားချင်တော့ လို့ ပါ ... နော် ... လုပ်ပေးမယ်မလားဟင် ... "

"အေးပါ ... မင်းအဲဒီလိုချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ ပြောနေမှ တော့ ငါကဘယ်လို အင်အားနဲ့ ငြင်းရ တော့မလဲ "ကိုယ်တော်ချောလေး "

ငါကျောင်းတက်တဲ့ နေ့ကျ ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ဟုတ်ပြီလား ...

‘လမင်း’က ကြားထဲ ခြားနေသည့် စားပွဲပေါ်ကနေကျော်ပြီး ‘ဝိုင်’ရဲ့ ပျော့ပျောင်းနေသည့် ဆံပင် နက်နက်ကလေးကို သူ့ညာဖက်လက်နှင့် ထိုးဖွလိုက်သည်။ ။ ‘လမင်း’စကားနှင့် အပြုအမူကြောင့် ‘ဝိုင်’တို့ သုံးယောက်လုံး ကြည်နူးစွာ ရယ်မိလိုက်ကြသည်။ ။

"မေမေတို့ ဘယ်နေ့ပြန်မှာ လဲ ... "

"သားဖေဖေကတော့ မနက်ဖြန် ပြန်နှင့်လိမ့်မယ် ... မေမေကတော့ သားအနား နေပေးဦးမယ်လေ ... "

"အာ ... သားကို စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မေမေရဲ့ ... သားအဆင်ပြေနေပြီပဲ ကို ... ဆေးရုံမှာ လည်း တစ်ပတ်ကျော် နေခဲ့ရပြီးပြီလေ ... တော်ကြာဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းဆို ပင်ပန်းနေလိမ့်မယ် ... မေမေပါပြန်လိုက်သွား လိုက်နော် ... ဆရာဝန်ကလည်း အခြေအနေအားလုံး OK တယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဟာ စိတ်မပူနဲ့ တော့နော် ... "

"မဖြစ်ပါဘူး ... သားကိုမေမေစိတ်မချပါဘူး ... သားအနားတော့ နေဦးမှ ဖြစ်မယ် ... ဒီအတိုင်းပြန်သွားလို့ အဆင်မပြေပါဘူး ... "

"မေမေစိုးရိမ်နေတာသိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သားတကယ်ကို နေကောင်းနေပါပြီ ... မေမေ အေးအေးဆေးဆေးနားပါ ... သားကြောင့်နဲ့ သုံးနှစ်တောင် ပင်ပန်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား ... ဖေဖေနဲ့ တစ်ခါတည်းပြန် လိုက်သွားပါ ... ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ဦး ... ကျွန်တော်ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော် ... ကျွန်တော်ယောက်ျားလေးပါ မေမေရ ... ဒီမှ ‘လမင်း’ လဲရှိနေတဲ့ ဟာ ... "

‘ဝိုင်’က မေမေ့ကို ချွဲကာပြောလဲပြော ‘လမင်း’ကိုပါ မျက်စပစ်ကာ

အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။ ။

"ဟင်း ... ပြောရခက်လှချည်လား သားရယ် ... "

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရ ... စိတ်မပူပါနဲ့ ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးလည်း ရှိပါတယ် ... 'ဝိုင်'ကလည်း စိတ်ပူစရာတွေ မရှိလောက်အောင် နေအတော်ကောင်းနေပါပြီ ... တော်ကြာ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း ပွဲရုံအလုပ်တွေနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်ပါ့မယ် ... အခုအချိန်က ပဲတွေအထွက်တိုးနေတဲ့ အချိန်လေ ... "

‘လမင်း’ကပါ ‘ဝိုင်’ဘက်ကို အပြည့်အဝပါပြီး ကူပြောပေးနေသဖြင့် ‘ဝိုင်’အားတက်သွားကာ မေမေ့ကို ထပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ ဟုတ်သည်လေ ... နို့မို့ဆို မေမေရှိနေရင် ဟိုမသွားရ၊ ဟိုဟာမစားရနဲ့ ‘ဝိုင်’က မလွတ်မလပ် ဖြစ်နေဦးမှာ ...။

"အလကား သက်သက်စိတ်ပူနေလို့ ပြောနေတာမေမေရ ... ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်လည်း နေပြီး အစစ်ဆေး ခံပြီးပြီပဲလေ ... အခုလည်း သားတကယ့်ကို နေကောင်းနေပြီ ... နောက်ပြီး ဒီမှာ နေပြီး သားဘယ်ကိုမှ သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ ... "

"ဟုတ်ပါပြီ ... သားရယ် ... ဟုတ်ပါပြီ ... သားတို့ သဘောအတိုင်း သားအဖနဲ့ ပြန်လိုက်သွားပါ့မယ် ...

‘လမင်း’လည်း ရှိနေတာပဲဆိုတော့ မေမေစိတ်ချလိုက်ပါ့မယ် ... ‘လမင်း’လေးက သား‘ဝိုင်’ကို စောင့်ရှောက် ပေးပါဦးနော် ... "

မေမေ့စကားကြောင့် ‘ဝိုင်’ပြီးလိုက်ပြီး ‘လမင်း’ကမေမေ့ကို ထပ်တလဲလဲ ကတိပေးနေလေသည်။ ။ နောက် ‘ဝိုင်’ထိုင်နေရာမှ ထကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေတာကြောင့် မျက်နှာ

သစ်ရန် ဝင်ခဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ရေပိုက်ခေါင်းကိုလှည့်ဖွင့်ရင်း ပိုက်ခေါင်းမှ တစ်စက်စက် ကျလာသည့်ရေတွေကို လက်ဖြင့်ခံလိုက်ရင်း အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည့် ခံစားချက်ကြီးကို အရိုးထိ စွဲအောင်ခံစားနေမိသည်။ ။ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဆောင်းရာသီမို့ ‘ဝိုင်’တို့ ရဲ့ နယ်မှာ လောက်မပူပေ ...။ နယ်မှာ ဆို ဒီဇင်ဘာလဲမရှိ ပူဆဲပူမြဲပင်။ ဒီမှာ ကနယ်မှာ လောက်မပူ။ အအေးခါတ်ကတော့ အနည်းငယ်ရှိနေတာဖြစ် သည်။ ။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ လက်ဖြင့်ခံနေသည့်ရေတွေကို ‘ဝိုင်’ မျက်နှာပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ။ နောက်အငွေ့တွေ ရိုက်နေသော ရှေ့မှ မှန်ကို ကြည့်မိတော့ ‘ဝိုင်’ မျက်နှာခပ်ရေးရေး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

"ကူညီပါ ... ကူညီပါ ... "

"ဟင် ... "

နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသည့် အသံနက်ကြီးကြောင့် ‘ဝိုင်’ နောက်သို့ဖြတ်ခနဲလှည့်ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ဘာမှ မရှိ ... ‘လမင်း’များ လာနောက်နေသည် ဟု ထင်ကာ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်မိတော့လဲ အခန်းထဲ တိတ်ဆိတ်နေသည် မှ လွဲ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ ...။ အသံက ခပ်ဩဩနှင့် ခပ်နက်နက်ကြီး ကြောင့် ‘လမင်း’အသံလည်း မဖြစ်နိုင်ရာ။ ‘ဝိုင်’ နားကြားမှားတာလား ...။ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်တာပါ။ ဘာသံပါလိမ့် ... ‘ဝိုင်’ခေါင်းတစ်ချက် ခါရမ်းလိုက်ကာ မျက်နှာသစ်နေသည် ကို ခပ်မြန်မြန်လတ်စသတ် လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ မေမေက ဆိုဖာပေါ် ထိုင်မြဲတိုင်းထိုင်နေသည့် အပြင် ‘လမင်း’ကတော့ ‘ဝိုင်’ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စနစ်တကျသူ့နေရာနှင့် သူထားကာ ရှင်းလင်းပေးနေလေသည်။ ။ ‘ဝိုင်’လည်း သိတတ်လှသော ‘လမင်း’အနားသွားကာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကူရှင်းပေးနေလိုက်တော့

သည် ။

ရေချိုးခန်းထဲက ကြားလိုက်ရသည့် အသံနက်ကြီးကို မေမေ့ပျောက်
ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည် ။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... "

"ကွီ ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... "

ဘာအသံတွေမှန်းမသိ ...။ ခြေသံတွေလိုလို တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် အ
သံလိုလို ကြားနေရသောကြောင့် 'ဝိုင်'အိပ်ပျော်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ နိုးထ
လာခဲ့သည် ။ နာရီကိုကြည့်မိတော့ ည၁၂နာရီပင်ထိုးနေပြီ။ ဘေးနားကို
စောင်းကြည့်မိလိုက်တော့ 'လမင်း'က သူ့ကိုကျောပေးကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည် ။ 'ဝိုင်' ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ကုတင်ဘေးနား
တွင် ရှိနေသောစားပွဲပေါ်မှ ညအိပ်မီးအိမ်လေးကို ထွန်းလိုက်မိ သည် ။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... "

'ဝိုင်'အိပ်နေသည့်အခန်းအပြင်ဘက်မှ အသံ။ တစ်စုံတစ်ယောက် လ
မ်းလျှောက်နေသည့်အသံ ဖြစ်သည် ။ ထပ်ကြားရပြန်ပြီ ... မေမေ့နိုးနေ
လို့ များ လား ...။ 'ဝိုင်'ထပ်မံ နားစွင့်နေလိုက်မိသည် ။

"ကူညီပါ ... ကူညီပါ ... "

"ဟင် ... "

အသံက ဟိုးမှောင်မိုက်နေသည့် အခန်းထဲမှ လာသည့် ကွဲအက်အက်

အသံမျိုး ...။ ဘုရားရေ ... ‘ဝိုင်’ကို ဘယ်သူက လာပြီး အကူအညီ တောင်းနေတာလဲ ...။ ဒီလို ညသန်းခေါင်ကြီးကြမှ လေ။ ‘ဝိုင်’ ကြက်သီး မွေးညင်းထသွားရသည် ။ သို့သော် တစ္ဆေသရဲတွေကို မကြောက်တတ် သူပီပီ ... အသံကိုထပ်မံပြီး နားစွင့် နေမိသည် ။ အသံက မိန်းမအသံဖြစ် ပြီး အသက်ခပ်ကြီးကြီးထဲက ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ‘ဝိုင်’ခန့်မှန်းလိုက်မိသည် ။ ကူညီပါ ... ကူညီပါလို့ သာ ပြောနေတာကြောင့် အသံကိုနားစွင့်ကာ ဘယ်နားကနေ ပြောတာဖြစ်မလဲဟု ‘ဝိုင်’တွေးဆလိုက်သည် ။ ‘ဝိုင်’ ကို ဘာလို့ အကူအညီ လာတောင်းရတာပါလိမ့် ...။ ‘ဝိုင်’က ဘာတွေများ အကူအညီပေးနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ ...။ ‘ဝိုင်’ ကြားချင်တာတွေ ကြားနေခဲ့တာ လား ...။ ‘ဝိုင်’ နေမကောင်းသေး လို့ များ လား။

မဟုတ်နိုင် ... ‘ဝိုင်’မှာ အကြားအာရုံ ချို့ယွင်းတာမျိုးမရှိခဲ့ပါ ...။ဆေး ရုံမှာ တော့ ဘာမှ မကြားခဲ့ရပါဘူး။ အသံက ‘ဝိုင်’နှင့်အရမ်းကို နီးကပ် နေပုံမျိုး ... အဝေးကနေ လှမ်းပြောနေပေမယ့် ဝီဝီသသကြီးကို နားနား လေး မှာ ကြားနေရတာကြောင့် အနားနားကပ်ပြီး ပြောလိုက်သလိုနဲ့ ဆင်နေသည် ။ နောက်ပြီး ... အသံက အရမ်းအားငယ်နေကာ ‘ဝိုင်’မှ မ ကူညီရင် ဘယ်သူကမှ မကူညီပေးနိုင်သည့် မဖြစ်နိုင်တော့ သလိုမျိုး ... သနားဖို့ အရမ်းကောင်းနေသည် ပင်။ ‘ဝိုင်’မှာ ဘယ်လိုကဘယ်လို အသံ တွေကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာ သွားနိုင်စွမ်း ရလာခဲ့ရတာပါလိမ့် ...။ သေချာ သည် ကတော့ ‘ဝိုင်’တစ်ယောက်တည်းသာ ထိုအသံကို ကြားနေရသည် ဟု ခံစားမိသည် ။ ဝိညာဉ်တွေလား ... သရဲတွေလား ... ‘ဝိုင်’အနားကို ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာခဲ့ကြပါလိမ့် ...။ ဟုတ်ကောဟုတ်ပါ့မလား။ အ ကောင်လိုက်ကြီးမမြင်ရပဲ အသံကိုသာ ဘာလို့ ကြားနေရတာပါလိမ့် ...။ လူတော့မဖြစ်တန်ရာ။ အတွေးတွေများ စွာနှင့် ‘ဝိုင်’ ကုတင်ပေါ်သို့ ပြန် တက်ကာ အိပ်နိုင်အောင် ပြန်ကြိုးစားလိုက်သည် ။ ထိုအက်ရှရှ မိန်းမအ

သံကြီးသည် ‘ဝိုင်’အိမ်မက်တွေထဲထိတောင် လိုက်နှောင့်ယှက် နေလေ တော့သည်။ ။

မနေ့ညကကြုံခဲ့ရသည့် ပဟေဠိ အသံနက်ကြီးအကြောင်းကို ‘လမင်း’ကို ဖောက်သည် ချလိုက်တော့ သောက်လက်စ ကော်ဖီတွေက ‘လမင်း’ပါးစပ်ကနေ ဖူးခနဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ‘လမင်း’ဖြစ်အင်ကြောင့် ‘ဝိုင်’က အားပါးတရနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်မိသည်။ ။ ‘လမင်း’က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ...

"မင်းငါ့ကို လာနောက်နေတာလား ..." ဟု မေးလာခဲ့သည်။ ။

‘ဝိုင်’ ရယ်ပြနေရာမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ မျက်နှာကိုပြန်တည်ရင်း ‘လမင်း’ကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ ... လမင်းရာ"

‘လမင်း’က တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားခဲ့ပြီး ...

"ဒါဆို ... မင်းပြောတဲ့ အသံကြီးကဘာကြီးလဲ ... ဘာအသံတွေကို ကြားနေရတာလဲ ... ငါ့ကိုကြက်သီးထစေမဲ့ စကားတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ ကွာ ..." ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

‘လမင်း’စကားကြောင့် ‘ဝိုင်’ကခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါလိုက်ကာ .

..

"ငါလဲမသိဘူး ... မနေ့ညကတည်းက ကြားရတာ ... မနက်ထလာ

တော့လည်း ကြားရတယ် ... မေမေတို့ ပြန်တော့မယ့် အချိန်မှာ လည်း ကြားရတယ် ... ထူးဆန်းတယ် ... "

"အဲဒီ ... အဲဒါ ... ဒါ ... သ ... သရဲ ... တွေပဲပေါ့ ... "

‘လမင်း’က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထအော်ပြန်သည် ။
‘လမင်း’ကြောက်နေသည့်ပုံစံက သိုးဖြူလေးလို ...။ ‘ဝိုင်’က ‘လမင်း’ဖြစ် အင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"မသိဘူး ... ကူညီပါလို့ ပြောနေတဲ့ အသံက တကယ့်ကို ဆွေး ဆွေးမြည့်မြည့်ပဲ ... ငါကြားနေရတာ တကယ့်ကို သနားဖို့ ကောင်းနေ တယ် ... " ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောလိုက်သည် ။

"မင်းကြောက်ဘူးလား ... ‘ဝိုင်’ရာ ကြောက်စရာကြီးကွာ အခုတောင် ကျောချမ်း လာပြီ ... မင်းပြောပုံအရဆို အဲဒီသရဲက ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေ တာလား ... "

ခုံပေါ်ထိုင်နေရင်းမှ ‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’ထိုင်နေသည့် နားကိုတိုးကပ် လာကာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလေသည် ။ ‘ဝိုင်’ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ကာ ..

.

"ငါကြောက်တတ်တာ မြွေပဲရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ..
."

"ဟင့်အင်း ... မင်းမကြောက်ပေမယ့် ငါကြောက်တယ်ကွ ... ဒီလို လုပ် ... ဒီနားမှာ ငါ့အသိနတ်ဆရာမ ရှိတယ် ... သူ့ဆီသွားကြည့်မလား .
.. သွားကြည့်ရအောင်ကွာ ငါကြောက်လို့ ပါ ... တကယ်လို့ အန္တရာယ်ရှိ တယ် ဆိုရင် အဲဒီနတ်ဆရာမကို နှင်ထုတ်ခိုင်းရအောင် ... နော် ... နော် ..

.

"

‘လမင်း’သည် ထိုင်ခုံပေါ်ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ကာ ‘ဝိုင်’လက်
မောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တုန်ယင်စွာပြောလာခဲ့သည်။ ‘လမင်း’က ‘
ဝိုင်’ထက် အရပ်အနည်းငယ်ပိုရှည်ကာ လူကြီးပုံစံလေးဖြစ် သည်။ အ
သားဖြူဖြူနှင့် ကြည့်ကောင်းသည့် ‘လမင်း’က ရယ်လိုက်ရင် မျက်လုံး
လေးတွေ မှိတ်ကျသွားပြီး ချစ်စရာကောင်းသည့် သွားတက်ကိုလည်း
ပိုင်ဆိုင်ထားသေးသည်။ ယခုလိုကြောက်နေသည် က ပိုးဟပ်ဖြူလေး
တစ်ကောင်လိုပင်။ ‘ဝိုင်’က ‘လမင်း’ကို ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်လိုက်
ပြီး ...

"တော်ပါပြီ ... သူတို့ က လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာမှ မဟုတ်ပဲ ... အ
ကူညီလာတောင်းတာပဲကို ... ငါ အကြားမှားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ
ပေါ့ ... အသံပဲကြားရတာ မင်းကြားနေရတာလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ ဘာ
ကြောက် စရာလိုလို့ လဲ ... " ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။

"အကြားမှားတာကလဲ ... ကူညီပါတဲ့ လား ... မဖြစ်နိုင်တာ ... ငါ
ပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါကွာ နော် ... ‘ဝိုင်’ ... အခုပဲသွားမယ် ... လာပါ
မင်းကလည်း တစ်ခုခုသိရတာပေါ့ ... "

‘လမင်း’က မတ်တပ်ထရပ်ကာ ထိုင်နေသည့် ‘ဝိုင်’ကိုပင်အတင်း ဆွဲ
ထူနေသည်။

"မင်းက အဲဒီနတ်ဆရာမကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ... "

မထူးတော့ ... ‘လမင်း’စကားအတိုင်း သွားကြည့်ပါ့မယ်လေ။
‘လမင်း’လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ မတ်တပ် ရပ်လိုက်သည်။

"ငါဒီမှာ နေတာ ဥနှစ်ရှိနေပြီ ... ဒီလောက်လေးကတော့ ငါသိတယ် .
.. လမ်းမှာ အမှတ်မထင်ဆုံရင်း သိသွားကြတာ ... သူနေတဲ့ နတ်ခန်းဆီ
ငါရောက်ဖူးတယ် ... အတော်အတန်သူနဲ့ ရင်းတောင်ရင်းနှီးနေပြီ ... ဟု

တံသော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ ... ဘာကြောင့်ဆိုတာ သိရအောင် သွားကြည့်
လိုက်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား ... သူပြောတာတွေ ဟောတာတွေ မှန်တယ်လို့ လဲ နာမည်ကြီးနေတာပဲ ... သူကဝိညာဉ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်တဲ့ ... ခေါ်ရလွယ်အောင် ‘နတ်ဆရာမ’ လို့ ခေါ်တာ ... လာပါ အခုပဲသွားရအောင် ... "

"ငါ အဲဒီလိုမျိုးတွေ အယုံအကြည် မရှိပါဘူးကွာ ... "

"အယုံအကြည်မရှိဘူးမပြောနဲ့ ... အရူးကောင် ... ငါဒီတိုက်ခန်းမှာနေတာ ၃နှစ်ရှိပြီ ဘာဆိုဘာအသံမှ ကြားခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး ... မင်းစရောက်လာတဲ့ နေ့မှ ကြားရတာ ... ကြားတာကလဲ ကူညီပါတဲ့ လား ... မဖြစ်ဘူး ... မကောင်းတဲ့ အရာဆို ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်ရမယ် ... တစ်ခုခုဆို အဲဒီဆရာမက လုပ်ပေးလိမ့် မယ် ... "

"အဲဒါဆိုလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားမယ်ကွာ ... "

တမင် ‘လမင်း’ကိုစချင်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။ ‘လမင်း’မျက်နှာကြီး မဲ့သွားခဲ့ပြီး ...

"အာ ... မင်းက ပြောရခက်လိုက်တာ ‘ဝိုင်’ရာ ... အဲဒီဆရာမက လူကောင်းကွ အထက်ဆရာမ ... လူနဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ဆက်သွယ်ပေးနေတာ ... လာစမ်းပါ ... "

အတင်းကိုဆွဲခေါ်သွားတာ တံခါးပေါက်နား ရောက်သည် အထိ။ ‘ဝိုင်’က ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ကာ ...

"အေးလေ ... မင်းသွားမယ်ဆိုတော့လည်း သွားတာပေါ့ ... အဲဒီနတ်ဆရာမကို မင်းဒီလောက်ညွှန်းနေမှ ... ကဲ ... နေရာက ဝေးလား ... "

"မဝေးဘူး ... တစ်လမ်းကျော်တင်ပဲ ... ညွှန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဟ ...

.. မင်းဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူသိလောက်လို့ ပြောနေတာ ...

"

"ဒါဆိုအဝတ်လဲမနေတော့ဘူး ... သွားမယ် ... "

အိမ်နေရင်း တီရှပ်လက်တိုကိုသာ ဝတ်ဆင်ကာ တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြပြီး တံခါးကိုသော့ သေချာခတ်လိုက်ကာ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ကူညီပါဆိုတဲ့ အသံသည် 'ဝိုင်'ထံ ပါးထိ ကပ်ပါလာသည် ဟု ခံစားလိုက်မိရသဖြင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော်လည်း မည်သူဆို မည်သူမျှ ရှိမနေ

‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’လက်မောင်းကြီးကိုတွဲခိုကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ‘ဝိုင်’က ‘လမင်း’မမြင်အောင် ကျိတ်ရယ်ရင်း ‘လမင်း’ကြောက်နေသည် ကို အတော် သဘောတွေ့နေမိသည်။ ။ တကယ့်ငါကြောက်လေး ...

"နတ်ဆရာမ ဒေါ်မြစိမ်းရောင် အထူးဟောပြောသည် " တဲ့ ...

လမ်းအဆုံး အိမ်တံခါးပေါက်ဝ တည့်တည့်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့် အစိမ်းရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီး။ ဆိုင်းဘုတ်ကလည်း ... ဗေဒင်လိုလိုဘာလိုလိုနှင့်။ ‘ဝိုင်’ ခေါင်းတစ်ချက်ခါရမ်းလိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ‘လမင်း’လက်ကိုကိုင်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။ အခန်းကို တစ်ချက်ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်မိတော့ ...

အခန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ချထားကာ ဝါကျင့်ကျင့် မှီ နံတိန်တိန် မီးလုံးတစ်လုံးသာ ထွန်းထားလေသည်။ ။ အထဲမှာ ရော အပြင်မှာ ပါ နတ်ဆရာမကို မေးမြန်းဖို့ စောင့်နေကြသည့်သူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တော့ရှိမနေခဲ့ ...။ ‘လမင်း’ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တော့ ‘ဝိုင်’ပါ ရောယောင်ပြီး ‘လမင်း’ဘေးတွင် လိုက်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ။ ‘ဝိုင်’ရှေ့မှာ

မြင်နေရသည် က စားပွဲဝိုင်းတစ်ခု စားပွဲရဲ့ အနောက်မှာ တော့ အဖြူ
ရောင်လိုက်ကာစကို ကာရံထားသည်။ ကာရံထားသည့်ထဲတွင် တော့ မိ
န်းမတစ်ယောက် တင်ပလင်ခွေ ထိုင်နေသည် ကို လိုက်ကာစထဲမှ
ဝိုးတဝါးမြင်နေရသည်။

"ဆရာမ ... ကျွန်တော်ပါ လမင်းပါ ... "

‘လမင်း’ကစကားစလိုက်တော့ လိုက်ကာစနောက်မှ ကြည်လင်ပြတ်
သားလှသည့် အသံကိုကြား လိုက်ရသည်။

"လာရင်းကိစ္စပြောလေ ‘လမင်း’ ... မင်းဆိုတာ ငါသိပါတယ် ... "

‘လမင်း’က ‘ဝိုင့်’အင်္ကျီစကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း
ဝိုးတဝါးသာ မြင်နေရသော အမျိုးသမီး ကိုကြည့်ကာ စကားပြန်ဆက်
လိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ ... ဆရာမ ... ဒါကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ‘မိုးသောက်ဝိုင်’ပါ
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဆေးရုံမှာ ဥနှစ်တိတိ ကိုးမားဝင်ပြီး မနေ့တစ်
နေ့ကမှ သတိပြန်ရလာတာပါ ... မကြာသေးပါဘူး ... အိမ်လဲပြန်ရောက်
ရော သူ့နားထဲမှာ ‘ကူညီပါ ... ကူညီပါ ... ’ လို့ ဆက်တိုက် ဘယ်ကမှန်း
မသိတဲ့ အသံတွေ ကြားနေရ ပါတယ် ... ညရော၊ မနက်ပါ ဆက်တိုက်
ကြားနေရတာပါ ... အသံကလည်း အရမ်းကို ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတဲ့ အ
သံပါတဲ့ ... အဲဒါဘာကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ သိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ ဆ
ရာမ ... "

"အင်း ... သားတို့ ဝင်လာကတည်းက ဝိညာဉ်တွေရဲ့ အငွေ့အသက်
တွေ ရနေတယ်လို့ တော့ ထင်လိုက်မိသား ... သား ‘မိုးသောက်ဝိုင်’ ...
သားမှာ ဘယ်သူမှ မရနိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်လို့ ဆ
ရာမမြင်နေရတယ် ... သားကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆိုးရွားလှတဲ့ ဖြစ်အင်တွေ

ထဲက အကောင်းပေါ့ ... သား ကိုးမားဝင်နေတဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်
လုံး သားရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ နေရာအနှံ့မှာ လွင့်မျောနေခဲ့တယ် ... သား ခန္ဓာ
ထဲပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သားဟာ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ လူတွေကြားက
ပေါင်းကူးတံတားဖြစ်နေခဲ့ပြီ ... ဝိညာဉ်တွေဟာ သူတို့ ကိုဘဝတစ်ပါး
ကူးပြောင်းနိုင်အောင် ကူညီနိုင်မယ့်သူဟာ သားပဲရှိတယ်လို့ ယုံကြည်
သွားကြပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ သားကိုလာရှာကြတာပဲ ... "

"ဆရာမ အန္တရာယ်ကော ရှိလား ... သူတို့ က အန္တရာယ် ပေးနိုင်လား
... "

"ဖြူစင်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေက အန္တရာယ်မပေးနိုင်ပါဘူးကွယ် ... ဒါ
ကြောင့် သူတို့ ကိုမကြောက်ပဲနဲ့ သူတို့ လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီတွေကို
သာ ကူညီနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါကွယ် ... "

နတ်ဆရာမစကားတွေကို 'ဝိုင်'သေချာ နားထောင်လိုက်သော်လဲ
အပြည့်အဝ နားမလည်လိုက်။ ထို့ကြောင့် စကားဝိုင်းထဲဝင်မပါခဲ့သည့် 'ဝိုင်'
ဝင်ပါရတော့သည်။

"ကျွန်တော် တကယ်နားမလည်ဘူး ဆရာမ ... အဲဒီအသံတွေဟာ တစ်ကယ်ပဲ
ဝိညာဉ်တွေရဲ့ အသံ လား ... ကျွန်တော်ကကော ဘာကြောင့်
ကြားနေရတာလဲ ... တကယ်ဆိုရင်လဲ သူတို့ ကိုကူညီနိုင်မဲ့သူက ဘာ
ကြောင့် ကျွန်တော်ဖြစ်နေရတာလဲ ... ဆရာမကကော မကူညီနိုင်ဘူး
လား ... "

"သူတို့ ကိုကူညီနိုင်မယ့်သူက ဆရာမထက်သားလို့ သူတို့ ကပိုယုံကြည်
နေကြပီ ... သားဟာ ကိုးမား ဝင်နေပြီး ဝိညာဉ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ပဲ ... သားရဲ့
ဝိညာဉ်ကို သူတို့ သိနေပြီး သားနဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ် စကား ပြောနေခဲ့
တာပဲ ... ဒါပေမယ့် အခုအခြေအနေမှာ သားကဘုန်းကံမြင့်နေတယ် ...

ဒါကြောင့်သူတို့ ကိုတော့ မမြင်နိုင်ဘူး ... အသံတွေကိုတော့ ကြားနေရမယ် ... သူတို့ ဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ် ... လူ့ဘဝတုန်းက အစွဲတွေကြောင့် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ ... သားသူတို့ ကို ကူညီလိုက်ပါ ... သူတို့ ကို ကူညီလိုက်ရင် သားအတွက် ကံကောင်းမှုတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ... သူတို့ ဖြစ်ချင်နေတာတွေကို သားက ကူညီပေးလိုက်ရုံပါပဲ ... သူတို့ ကိုကူညီရင်း ... သားရဲ့ အချစ်စစ်ကိုတွေ့ရှိလိမ့်မယ် ... သူတို့ အသံတွေကြားနေရင်းကပဲ သားရဲ့ အချစ်ကို သားကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မယ် ... "

"ဟင် ..." ဆရာမပြောလိုက်သည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားများကြောင့် 'ဝိုင်'အရမ်းအံ့သြသွားခဲ့ရ သလို 'လမင်း'လဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် "ဟင်"ခနဲ အသံထွက်ကာ အံ့သြသွားလေသည်။ ။ အချစ်စစ် 'ဝိုင်'တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသောအရာကြီး ...

ထိုအချိန်တွင် ဘယ်ကနေမှန်းမသိ တိုက်ခတ်လာသောလေသည် 'ဝိုင်'တို့ ထိုင်နေသည့် အခန်းလေးရှိရာသို့ တိုးဝှေ့ တိုက်ခတ်သွားလေတော့သည်။ ။ စားပွဲခုံပေါ်တွင် ရှိနေသော စာအုပ်တွေ တစ်ဖြတ်ဖြတ်နှင့် စာမျက်နှာတွေ လှန်သွားရသလို စာရွက်တစ်ချို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ။ နတ်ဆရာမကိုကာရံထားသော လိုက်ကာကြီးမှာ လဲ တလွင့်လွင့်နှင့် လေထဲတွင် လွင့်နေလေသည်။ ။ ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်လာသလို ခံစားချက်ကြီးကို ခံစားလိုက်ရပြီး 'ဝိုင်'နှင့် 'လမင်း' တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည်။ ။

CHAPTER - 2

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စဉ်းစားလာနေသည် မှာ နတ်ဆရာမပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို ဖြစ်သည်။ ။

‘ဝိုင်’ ကိုးမားဝင်နေသည့် အချိန်အတောအတွင်း ဝိညာဉ် လွင့်နေခဲ့သည် တဲ့ ...။ ထို့ကြောင့် ဝိညာဉ်တွေက ‘ဝိုင်’ကိုသာ အကူအညီလာတောင်းသတဲ့ ...။ ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့ လား ...။ ဝိညာဉ်တွေကို အကူအညီပေးလိုက်ရင်ရော အကူအညီပေးနေတဲ့ ‘ဝိုင်’အတွက် အန္တရာယ်ရှိမလာနိုင်ဘူးလား ...။ သက်ပြင်းချကာ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို ခေါင်းထဲထည့်ကာ စဉ်းစားလိုက်မိရင်း မမြင်အပ်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေများ အနားမှာ ရှိနေနိုင်သည့် အထင်နှင့် ဘေးဘီဝဲယာကို ခေါင်းလေးစောင်းကာ လိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။ ။ မဟုတ်သေးပါဘူး ...။ ‘ဝိုင်’ ကြည့်လဲ ဘာမှ တွေ့နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဘုန်းကံမြင့်နေသည့် အတွက်ကြောင့် ထိုပုံမှန်မဟုတ်သည့် အရာတွေကို မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုပဲ။ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့ လား မသိပေ။ နတ်ဆရာမပြောသည် ကတော့ ‘ဝိုင်’နှင့် ဝိညာဉ်တွေဟာ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုလဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပဲ ...။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု စဉ်းစားနေမိပေမယ့်လဲ ဘာကြောင့် နတ်ဆရာမစကားတွေကို ‘ဝိုင်’ယုံကြည်ချင်သလို ဖြစ်နေမိတာကိုလဲ စဉ်းစား၍ မရပေ။

"နတ်ဆရာမ ပြောတာတွေကို မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ ... ဝိုင် ... "

‘လမင်း’က လမ်းအတူလျှောက်နေရင်း တွေးတွေးဆဆနှင့် ‘ဝိုင်’ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ‘ဝိုင်’ စဉ်းစားနေသည် ကလည်း ထိုအကြောင်းဖြစ်ပေမယ့် ရုတ်တရက် ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ‘လမင်း’က မေးလာခဲ့ပေမယ့် ရေရေရာရာဖြေလိုက်ဖို့ ‘ဝိုင်’တွင် သင့်တော်သည့်အဖြေက အဆင်သင့်ရှိမနေ။ ထို့ကြောင့် ‘လမင်း’ကိုကျေနပ်လောက်စေမည့်အဖြေကိုသာ ရွေးဖြေပေးလိုက်သည်။

"မသိဘူး ... အဲဒီဆရာမက ငါဝင်လာတာနဲ့ တော့ တန်းပြီးပြောနေတာပဲ ... သူများ တွေလို လက္ခဏာလဲမတွက် ... ဇာတာလဲမတွက်ကြည့်ပဲနဲ့ တောက်လျှောက် ပြောနေခဲ့တာဆိုတော့ ... ယုံရမလိုလို မယုံရမလိုလိုပဲ ... ငါယုံသင့်လား ... မင်းရောဘယ်လိုထင်လဲ ... ပြောကြည့်ပါဦး ... "

‘ဝိုင်’က ‘လမင်း’ကိုပြန်မေးလိုက်သည်။ ‘လမင်း’က တွေးတွေးဆဆနှင့် တွေးနေလိုက်ရင်း ...

"အင်း ... သူက ... မင်းရဲ့ မျက်လုံးကိုကြည့်ပြီး ဟောတာလေ ... လက္ခဏာကြည့်ပြီး ဟောရအောင်ဗေဒင် ဆရာမှ မဟုတ်တာ ... ငါတို့ စဝင်လာကတည်းက ဝိညာဉ်တွေရဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို သူခံစားမိတယ်လို့ ပြောတယ်မလား ... ငါသူ့အကြောင်းတွေ ကြားရသလောက်လဲ သူကအဲဒီနယ်ပယ်မှာ နာမည်အရမ်းကြီးတယ်လို့ ကြားတာပဲ ... အဲဒီတော့ သူကတော့မင်းကို လိမ်ပြောလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ငါထင်တာပဲလေ ... သူ့အပြောကြောင့် ငါသဲသဲလှုပ် ကြောက်မနေတော့ဘူး ... ငါ့ကိုယ်တိုင် ခံစားရတာလဲ မဟုတ်တော့ စိတ်ထဲ ပေါ့သွားသလိုပဲ အရမ်းကြီး မကြောက်တော့ပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားခဲ့တာ ... ဟူး ... အခုမှ နေလို့ ကောင်း သွားတာ ... "

‘လမင်း’က ရင်ဘတ်လေးဖိကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်ပုံစံ လေး လုပ်ပြနေတာကြောင့် ‘ဝိုင်’က လမင်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ခပ်ဖောင်းဖောင်းပါးလေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်ကာ ...

"မင်းအဆင်ပြေသွားရင် ပြီးတာပဲ ... ငါကကိစ္စမရှိဘူး ... မင်းကြောက်နေမှာ စိုးလို့ ... အခုမင်းမကြောက် တော့ဘူးဆိုတော့ ရပြီရယ် ... "

"အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအသံတွေဟာ တကယ်တော့ သိပ်ကို သနားစရာကောင်းလွန်းတဲ့ ဖြူစင်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေရဲ့ အသံတွေဆိုတာ သိလိုက်ရပီပဲ ... ငါလည်း မကြောက်တော့ပါဘူးကွာ ... အဟမ်း ... "

လူတတ်ကလေးပုံစံ လုပ်ပြကာ ‘ဝိုင်’ပုခုံးကို ‘လမင်း’လက်တစ်ဖက် တင်လာခဲ့သည်။ ။

"ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ မယုံနိုင်ဖြစ်မိတယ် ... ထင်လဲမထင်ထားဘူး ... ငါကံဆိုးတာလား ကံကောင်းတာလားဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ တကယ်ကိုမသိတော့ဘူး ... "

တွေးတွေးဆဆနှင့် ‘လမင်း’ကိုပြောလိုက်မိပြန်သည်။ ။

"ကံကောင်းတာပါကွာ ... မင်းရဲ့ အချစ်စစ်နဲ့ လည်း တွေ့ရဦးမယ် ... ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းလိုက်သလဲ ... "

‘လမင်း’ရဲ့ စကားကြောင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။ ။

တို့ ... တို့ ... တို့ ...

‘လမင်း’ထံမှ ဖုန်းမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ‘လမင်း’ကဖုန်းပြောရင်း ‘ဝိုင်’ကတော့ ပုခုံးကိုဖက်ထား သည့် ‘လမင်း’လက်ကိုဆွဲ ဖြုတ်ကာ လက်ဖဝါးကို ‘ဝိုင်’လက်ဖဝါးနှင့် ထပ်တူကျစေရင်း ဆွဲခေါ်ကာ

လမ်းလျှောက်လာခဲ့မိသည်။ ။

"ကူညီပါ ... ကူညီပါ ... "

"ဟင် ... "

ကြားရပြန်ပြီ ... အက်ကွဲကွဲအသံကြီးနှင့် အသံက ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး အဝေးတစ်နေရာကနေ တစ်ဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့ပြီး 'ဝိုင်'အနား ရောက်မှ ဝုန်းခနဲ ရပ်တန့်သွားသည့် အသံပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ။ 'ဝိုင်' ဆတ်ခနဲ 'လမင်း'ကို ကြည့်မိလိုက်တော့လဲ 'လမင်း'က ဘာအသံမှ မကြားဟန်နှင့် ဖုန်းသာပြောနေ လေသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက် 'ဝိုင်' မျက်စိကစားကာ လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့လဲ လမ်းမထက် 'ဝိုင်'နှင့် 'လမင်း'ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဘာမှ ရှိမနေ ...။ မကြောက်သော်လဲ အသံကြီးက သိပ်ကို နီးကပ်လွန်း နေသလိုကြီး ကြားလိုက်ရတာကြောင့် ကြက်သီးမွှေးညှင်းတွေ ထသွားရသည်။ ။ 'လမင်း'လက်ကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း အသံကို ထပ်မံနားစွင့်နေမိသည်။ ။ 'လမင်း'ကတော့ ဖုန်းပြောကောင်းနေတုန်း ... ဘာမှ မသိရှာ ...။

"ကူ ... ညီ ... ပါ ... "

"အမလေးဟ ..."

နား နားလေးကို တစ်လုံးချင်း ကပ်ပြောလာသည့် အသံနက်ကြီးကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်ကာ ထပင် အော်မိသည့် အဆင့်သို့ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ။

"ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... "

'လမင်း'က ဖုန်းကိုချက်ချင်း ပိတ်ချလိုက်ကာ 'ဝိုင်'ကိုကြည့်ပြီး မေးလာခဲ့သည်။ ။

"မင်းမကြားလိုက်ဘူးလား ... ကူညီပါတဲ့ ... ငါအခုထက်ထိ ကြားနေရတုန်းပဲ ... ဟော ... ဟော ... ကြားနေရပြန်ပြီ ... "

‘လမင်း’ကို ကြောက်အောင်လဲစချင် အသံကြီးကိုလဲ တကယ်ကြားနေရသဖြင့် တမင်သက်သက်ပင် ‘လမင်း’ကို ကြောက်စရာကောင်းနေသည့် ပုံဖြစ်အောင် ‘ဝိုင်’လုပ်ပြလိုက်သည်။ ။ ‘လမင်း’က မျက်နှာကြီးပျက်ကျသွားကာ ‘ဝိုင်’နား အတင်းခိုကပ်ရင်း ...

"ဟင် ... မကြားဘူး ... ဒုက္ခပဲ ... ဒါဆို ... ဒီနားလေးမှာ ရှိနေတာလား ... ဟား ... လန့်စရာကြီး ... ဟေ့ရောင် ‘ဝိုင်’ မခြောက်နဲ့ နော် ငါကြောက်တတ်တာ မင်းသိပါတယ်နော် ... "

"ကျွတ် ... မင်းပြောတော့ မကြောက်တော့ပါဘူးဆို ... ထားတော့ ... ငါခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကွ တကယ်ကို ကြားနေရတာ ... အား ... စိတ်ပျက်လိုက်တာကွာ ... လာ လာ အခန်းကို အမြန်ပြန်ရအောင် မကူညီမချင်းများ ကြားနေရမလား မသိပါဘူးကွာ ... ပြဿနာပဲ ... "

‘ဝိုင်’ ‘လမင်း’လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကာ ခပ်မြန်မြန်လေး လျှောက်လာရင်း တိုက်ခန်းကို ကတိုက်ကရိုက် ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ အိမ်တံခါးပေါက်ရောက်တော့ ‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’လက်တစ်ဖက်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကိုင်ထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သော့ကိုမြန်မြန်ဖွင့်ကာ အထဲကို ဝင်လိုက်ကြသည်။ ။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်မှ ‘လမင်း’ခမျာ အတော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရသည်။ ။ တံခါးဖွင့်အပြီး မီးဖိုခန်း ဖက်ကို တောက်လျှောက် ဝင်လာကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေကို တစ်ဂွက်ဂွက်မြည်အောင် သောက်ပြီးမှ အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ နောက် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကာ စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေသည့် ‘ဝိုင်’အနားသွားထိုင် လိုက်ကာ ...

"ခုဏက ‘ကိုဆက်’ဖုန်းဆက်လာတာ ... မင်းဆီကို လာမလို့ တဲ့ လေ

... ." ဟု စကားစလိုက်သည် ။

‘ဝိုင်’က ‘ကိုဆက်’ဆိုသည့်နာမည်ကြောင့် မျက်ခုံးပင့်တက်သွားကာ ‘လမင်း’ကို ပြန်မေးလိုက်သည် ။

"ဟုတ်လား ... သူကဒီရောက်နေတာလား ... "

"အာ ... ဒီမှာ မဟုတ်ဘူး ... နယ်မှာ ... ငါ့အထင် မင်းသတိရလာပီဆိုလို့ လာကြည့်မလို့ နဲ့ တူပါတယ် ... "

နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်နေကြရင်း ... အတွေးကိုယ်စီနှင့် ‘ဝိုင်’ကတော့ ထပ်မကြားတော့သည့် အသံနက်ကြီးကို နားစွင့်နေမိသည် ။

"‘ကိုဆက်’ကအလုပ်ဝင်နေပြီ ... အလုပ်ခဏ ပိတ်တဲ့ အချိန်လေး နယ်ကိုပြန်သွားတာ ... မင်းနေမကောင်းတုန်းကလည်း ဆေးရုံကို သူခဏခဏ လာကြည့်ပေးပါတယ် ... "

"အော် ... "

‘ကိုဆက်’ဆိုသည် က ‘လမင်း’အကိုရဲ့ သူငယ်ချင်း ‘ကိုလွမ်းဆက်သူ’ကို ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ ‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’နှင့် ‘ကိုဆက်’ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာကြောင့် ‘ဝိုင်’ ဝတ်တန်းကတည်းက ‘ကိုဆက်’နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည် ။ ‘ဝိုင်’က ‘လမင်း’အစ်ကို’ကိုရော ‘ကိုဆက်’ကိုပါ ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်းတွေလို ခင်မင်ခဲ့တာပင် ...။ သို့ရာတွင် ‘ကိုဆက်’က ‘ဝိုင်’ ဝတ်တန်း အောင်သည့်အချိန်တွင် ရည်းစားစကား ပြောခဲ့သည် ။ ‘ဝိုင်’စိတ်ထဲမှာ တော့ အစ်ကိုယောက်လို ခင်မင်ရုံကလွဲ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာမို့ တစ်ခါထဲ အပြတ်ငြင်းခဲ့သည် ။ ဒါကို ‘ကိုဆက်’ကမျက်နှာပူကာ ‘ဝိုင်’ကို စကားမပြော ဘာမပြောနှင့် စတင်ရှောင်လာခဲ့လေသည် ။

ထိပ်တိုက်ဆုံရင်လဲ ပြုံးပြတာကလွဲလို့ စကားပြောဆိုတာတွေလဲ မရှိတော့ပေ။ 'လမင်း'နှင့် ကတော့ အဆက်အသွယ် မပျက်ခင်မင်နေပုံပေါ်လေသည်။ ။ ဒါကလဲ 'ဝိုင်'အရေး မဟုတ်တော့ပေ။ မလိုအပ် သည့် အတွေးတွေကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်လိုက်ကာ ဆိုဖာခုံကိုမှီပြီး မျက်လုံးမှိတ်နေမိလေသည်။ ။

"မင်း အသံတွေ ကြားရသေးလား ... "

"ဟင့်အင်း အခုတော့ မကြားရတော့ဘူး ... "

"မနက်ဖြန်ကျရင် ငါကျောင်းသွားရင်းနဲ့ မင်းအဝေးသင်ပြောင်းဖို့ ကိစ္စလုပ်ပေးခဲ့မယ် 'ဝိုင်' ... မင်း သင်တန်းတက်မယ့်ကိစ္စလဲ ငါစုံစမ်းပေးခဲ့ပါ့မယ် ... ။ ရက်၊ ၃ရက်လောက်တော့ မင်းတိုက်ခန်းမှာ နေရဦး မှာ ပဲ ... တစ်ယောက်တည်း နေရဲပါတယ်နော် ... "

'ဝိုင်'လေးပင်စွာနှင့် 'လမင်း'ကို ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ။ ကျောင်းတက်ရမည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားမိရင် တကယ်ကိုခေါင်းကိုက်သည်။ ။ 'လမင်း'ဆို အခုနောက်ဆုံးနှစ် တက်ရမှာ ဖြစ်ပြီး 'ဝိုင်'ကတော့ အခုမှ ပထမနှစ် ပြန်စတက်ရမည် မဟုတ်လား။ 'ဝိုင်'ဘယ်အချိန်မှ ဘွဲ့ယူရပါမည်နည်း။ စိတ်မောစွာ ခေါင်းကိုရမ်း ခါမိလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကူညီပါ ... ကျွန်မကို ကူညီပါ ... "

"ကူညီပါ ... ကူညီပါ ... "

"ဟာကွာ ... "

စောင်ကိုခေါင်းမြီးချုံထားပြီး နားနှစ်ဖက် ပိတ်ထားတာတောင် အသံနက်ကြီးက 'ဝိုင်' နားနားတွင် တစ်ဝဲလည်လည် ရစ်ဝဲနေပြီး အဆတ်မပြတ် ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ အချိန်က သန်းခေါင်ထက်တောင် ကျော်နေပြီး လူတွေအိပ်မောကျနေကြသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် 'ဝိုင်' ကို ဒီအချိန်ထိတောင် လိုက်နှောင့်ယှက်နေပြီး အလွတ်မပေးနိုင်ရတာလဲ ...။ စောင်ကို ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းခြုံထားရာမှ ဖယ်ရှားလိုက် ကာ စိတ်တိုတိုနှင့် ဆံပင်တွေထဲ လက်ကိုထိုးထည့်ရင်း "ဟား"ခနဲ သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။ တစ်ခြား အချိန်များ တွင် ချစ်စရာကောင်းနေမည့် 'ဝိုင်'က အခုချိန်တွင် တော့ သေလောက်အောင် ရုပ်ဆိုးနေမည့် မဲ့ရွဲ့နေသည့် မျက်နှာကြီးကို မြင်ရမှာ ဖြစ်လေသည်။ 'လမင်း'ကတော့ တစ်ဖက်ခန်းတွင် နှစ်ခြိုက်စွာနှင့် အိပ်ပျော်နေလောက်မည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ နယ်ကိုပြန်သွားပြီးကတည်းက 'လမင်း'နှင့် 'ဝိုင်'က လွတ်လပ်စွာနေဖို့ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အခန်းခွဲအိပ်ခဲ့သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေသော်လည်း လသာနေသည် မို့ လရောင်က 'ဝိုင်'အခန်းထဲသို့ အနည်းငယ် ဖြာကျနေလေသည်။ လရောင်ကိုအဖော် ပြုပြီး အခန်းတစ်လျှောက်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ဘာမှ ရှိမနေ ...။ ဒါဆိုအသံက ဘယ်ကလာနေတာလဲ။ ငါ့ကို ပေးတော့အိပ်ပါဦးဟ ...။ စောင်ကိုခြုံ ပြီး ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

"ကူ ... ညီ ... ပါ ... "

"ဟား ... "

အနားနားသို့ ကပ်ကာပြောလာပြန်သည့် အေးစက်စက်အသံကြီးကြောင့် 'ဝိုင်' တစ်ညလုံးတော့ အိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလိုက်

သည် ။ ‘ဝိုင်’ကမတရားကို အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းနေလို့ ဒီအချိန်ထိပါ ‘ဝိုင်’နားလေးကို လိုက်ကပ်နေတာလားမသိ။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီမှန်း မသိသည့် သက်ပြင်းပူကို ဖူးခနဲ အကျယ်ကြီးမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်စွာ ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိုးဖွလိုက်မိပြန်သည် ။ နောက် ...

"ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ ... ကူညီမယ် ... ကူညီမယ်ဟေ့ ... ဟုတ်ပြီလား ... "

‘ဝိုင်’ စိတ်တိုစွာခေါင်းအုံးတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့အားနှင့်ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး အသားကုန် အော်ဟစ် လိုက်မိလေတော့သည် ။

"ဟာ ... ဝိုင် လန့်လိုက်တာကွာ ... မင်းက အစောကြီးထပြီး ဘာထလုပ်နေတာလဲဟ ... "

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ဆံပင်တွေရှုပ်ပွကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်မှိုင်းနေသည့် ‘ဝိုင်’ကို အထဲဝင်လာသည့် ‘လမင်း’ကမြင်ပြီး လန့်ကာ ထအော်လိုက်မိခြင်းပင်။ ‘ဝိုင်’လဲ သိသည် ။ မှန်ကြည့်စရာပင်မလို ‘ဝိုင်’ပုံစံက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်နေမလဲဆိုတာ ‘ဝိုင်’ကောင်းကောင်း သိသည် ။

"ရေထချိုးမလို့ ဟေ့ ... စိတ်ပျက်လို့ မချိုးသေးပဲ ဒီမှာ လာထိုင်နေတာ ... "

‘လမင်း’ကိုပြန်ဖြေရင်း လေးပင်နေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေမိသည် ။ မနွေက ‘ဝိုင်’ မနက်၄နာရီမှ အိပ်လိုက်ရသည် ။ ‘ဝိုင်’ကူညီပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ‘ဝိုင်’ကို အကူအ

ညီလာတောင်းသည့် ‘ဝိညဉ်မ’နှင့် စကားတွေပြောနေခဲ့မိသည် ။ အိမ်မက်ထဲကလိုလို၊ အပြင်မှာ ပဲ တစ်ကယ်လာပြောနေတာ လိုလိုနှင့် ကုတင်ပေါ်တွင် မေးလေးထောက်ကာထိုင်ရင်း မမြင်ရသည့်ဝိညဉ် ပြောသမျှကြားရသည့် အသံကိုနားထောင်ခဲ့တာပင်။ သို့သော်သေချာပေါက်ကို အိမ်မက်မဟုတ်ပဲ အပြင်မှာ တကယ်အသံတွေ ကြားရတာဖြစ်ပြီး ‘ဝိုင်’ကလဲ စကားတွေ ပြန်ပြောနေခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ပြောပြလိုက်ရင်တော့ဖြင့် ‘ဝိုင်’ပေါတောတော ဟာသတွေ ပြောနေပါသည် ဟု လှောင်ရယ်ကြလိမ့်မည်။ သို့သော် ‘ဝိုင်’တွေ့ကြုံနေရသည့် အဖြစ်အပျက် တွေဟာ အမှန်တကယ်ပင်‘ဝိုင်’ထံမှာ လာပြီး ဖြစ်ပျက်နေခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ‘ဝိုင်’နေရာမှာ အခြားတစ်ယောက်

သာဆိုရင်လဲ ကြောက်ချင်ကြောက်ကြလိမ့်မည်။ တစ်ချို့ဆိုရူးတောင်သွားဦးမလားပဲ။ ‘ဝိုင်’အတွက်က တော့ အိပ်ရေးပျက်တာပဲ အဖတ်တင်လေသည် ။

"ဘာလဲ ... မင်းကျောင်းလိုက်ပြီး အဝေးသင်ပြောင်းမယ့်ကိစ္စ ကိုမင်း ဖာသာမင်းလုပ်မလို့ လား ... "

"အေး ... ကျောင်းသွားမှာ တော့ ဟုတ်တယ် ... အဝေးသင်ပြောင်းဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး ... မနေ့ညကတစ်ညလုံး ငါအိပ်ကိုမရခဲ့ဘူးဟေ့ ... ဘေးနားမှာ အသံတွေပဲကြားနေရတာ ... ကူညီပါ၊ ကူညီပါနဲ့ ... မပြီးနိုင်ဘူး ... အခုနဲ့ ငါလဲ မဖြစ်မနေ အကူအညီတောင်းတာကို လက်ခံလိုက်ရတယ် ... နို့မို့ဆို ငါဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး လေ ... ဒါတောင် ငါမနက်၄နာရီမှ အိပ်ခဲ့ရတာနော် ... "

"ဟင် ... တကယ် ... မင်းလက်ခံလိုက်တာလား ... "

‘လမင်း’ကအံ့ဩတကြီးနဲ့ စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတဲ့ ‘ဝိုင်’မျက်လုံး တွေကို ငုံ့ကိုင်းလို့ စိုက်ကြည့်လာသည်။ ။ ‘ဝိုင်’သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ...။

"လက်ခံလိုက်တယ် ... မနေ့ညကဘယ်လိုမှ အိပ်မရလို့ လက်ခံလိုက်တာ ... ဒါပေမယ့် အခုအိပ်ချင် မူးတူးနဲ့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အသစ်အဆန်းကို ခံစားကြည့်ချင်လာတယ် ... မမြင်ရတဲ့ သူတို့ ကိုကူညီလိုက်ရင် ရလာမယ့်ခံစားမှုမျိုး ... ကြုံလာရမယ့် အရာတွေကို ခံစားကြည့်ချင်လာတယ် ... ဒါကြောင့် ငါသူတို့ ကို ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ... "

"တကယ် ... မင်းတကယ်လား ... တကယ်ကြီးပြောနေတာလား ... "

‘လမင်း’က မယုံနိုင်သလို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး မေးပြန်သည်။ ။

"အေး ... "ဟု ‘ဝိုင်’က စိတ်မရှည်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... လန့်စရာကြီးကွာ ... မင်းနေရာမှာ ငါသာဆိုလန့်သေပြီ ... ဒါနဲ့ နေပါဦး ... မင်းကိုသူတို့ က ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး အကူအညီလာတောင်းခဲ့တာလဲ ... ဟမ် ... ငါ့ကိုပြောပြ ငါ့ကိုပြောပြ ... အဲဒါတော့ ငါ့စိတ် ဝင်စားတယ် ... "

‘လမင်း’အမေးကြောင့် ‘ဝိုင်’အိပ်ချင်နေသည့် တန်းလန်းကပင် ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’မျက်နှာကို သေချာကြည့်ကာ ‘ဝိုင်’ပြောမည့်စကားတွေကို မျော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေ သည်။ ။ သို့သော် ‘ဝိုင်’က ‘လမင်း’ကိုမပြောပြပဲ ပြုံးရုံသာပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... ငါမေးတာ ဖြေလေကွာ ... " ‘လမင်း’က သိချင်လေ ‘ဝိုင်’က

တမင်ညစ်ပြီးမပြောပြလေ ...။

"ဟေ့ ဝိုင် ... မင်းမညစ်ပတ်နဲ့ ပြောပြကွာ ... "

‘လမင်း’က အတင်းကာရောဇွတ်ကို မေးနေပြန်သည်။ ‘ဝိုင်’ကလူတတ်ကြီးလုပ်ကာ အရိပ်အမြွက်သာ ပြောပြလိုက်သည်။

"ရိုးရိုး အချစ်ကိစ္စလေးပါကွာ ... "

တိုတိုတုတ်တုတ်သာဖြေလိုက်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ထားမိရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။ ‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’အဖြေ စကားကိုမကျေနပ်ပဲ ‘ဝိုင်’လက်မောင်းကို ကလေးတစ်ယောက်လို လှုပ်ရမ်းကာ အတင်းကို ပြောပြခိုင်းနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ကလေးဆန်တတ်သည့် ‘လမင်း’ပါလေ ...။ ‘ဝိုင်’နားထဲမှာ မနေ့ကပြောပြလာ ခဲ့သည့် ဝိညာဉ်ရဲ့ အသံကို ကြားယောင်လာခဲ့သည်။ ‘ဝိုင်’ကူညီရမည့် ကိစ္စကိုစဉ်းစားမိပြန်ကာ ရင်တွေ တစ်လှုပ်လှုပ် ခုန်လာခဲ့ပြန်သည်။ ‘ဝိုင်’ပြောမည့်စကားတွေကို ထိုလူက ယုံလာပါ့မလား။

CHAPTER - 3

ကျောင်းပေါက်ဝသို့ ခြေစုံရပ်ပြီး ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ငေးကြည့်နေမိတာ ဖြူဖြူချောချော ကောင်လေး ‘ဝိုင်’ဖြစ်သည်။ ။ လွန်ခဲ့သော ၃နှစ်ခန့်က ကျောင်းကိုရောက်ခါနီးတွင် ‘ဝိုင်’မမျော်လင့်ပဲ accident ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ အခုတော့ ‘ဝိုင်’ကျောင်းသို့ တစ်ဖန်ရောက်လာနိုင်ခဲ့ပြီ ...။ ‘လမင်း’နှင့် အတူတူလာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား တက္ကစီငှားစီးကားလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဘတ်ကားစီးပြီး ကျောင်းမရောက်ခင်မှတ်တိုင် တစ်ခုမှာ ဆင်းကာ ကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက်မသွားဖြစ်တော့။ ။ လမ်းလျှောက်သွားမိရင် ‘ဝိုင်’ရဲ့ ဆိုးဝါးလှသည့် အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ယောင်လာကာ ခံစားမိမှာ ကြောက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။ ‘လမင်း’က ငေးကြည့်နေသည့် ‘ဝိုင်’ကို ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ အတင်းပင်ဆွဲခေါ်ခဲ့လေတော့သည်။ ။

"သုံးထပ်မြောက် ထောင့်စွန်းအခန်းက သင်္ချာနောက်ဆုံးနှစ်တွေရဲ့ အခန်းပဲ ... မင်းတက်သွားလိုက်တော့ ‘ဝိုင်’ ... အဝေးသင်ပြောင်းမယ့်ကိစ္စ ငါသွားလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ် ... တစ်ယောက်ထဲ သွားရဲတယ်မလား အဆင်ပြေတယ်မလား ... ငါမလိုက်ပေးတော့ဘူးနော် ... ဖြစ်တယ်မလား ... "

သင်္ချာအဆောင်ကို ညွှန်ပြကာ ‘လမင်း’ပြောလေတော့ "အင်း ... " ဟု ပြောလိုက်ကာ ‘ဝိုင်’ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိသည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလဲ မရဲတရဲနဲ့ မသွားမဖြစ် အရောက်သွားရ
မှာ ပဲလေ။ 'ဝိုင်'က ကူညီဖို့ ပြောထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလိုကိစ္စဆို
တာမျိုး ဆိုတာကလည်း ကာယံကာရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ပြောလို့
ကောင်းမှာ ။ လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ရဲ့ ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ရင်း 'လမင်း'ကိုလက်ပြကာ ရပ်နေသည့်နေရာမှ ထွက်လာရင်း သ
န့်ာဆောင်သို့သွားသည့် လှေကားတစ်လျှောက်ကို ခပ်ဖြေးဖြေး တက်
လာခဲ့လိုက်မိသည် ။

"သူနာမည်က 'မိုးလင်းယုန်'တဲ့ ... သန့်ာနောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား
... တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ king လဲ ဖြစ်တယ် ... သူကအရမ်းပွေတယ် ... ပွေ
သလောက် အရမ်းလဲချောတာကိုး ... အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် နှာတံ
စင်းစင်းနဲ့ အပြစ်ပြောရက်စရာမရှိ ... အဖြူရောင်တွေချည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ
ဝတ်တတ်တဲ့ သူက မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသည်းကိုခွဲရတာလဲ
ဝါသနာပါတယ်နဲ့ တူပါတယ် ... သူကKingဆိုတဲ့ အတိုင်း အရမ်းလည်း
နာမည် ကြီးသေးတယ် ... သူတို့ အဖွဲ့ဆိုရင် ကောင်မလေးတွေက သဲသဲ
လှုပ်ပဲလေ ... ကျွန်မလေ ... သူ့ကိုစမြင် ကတည်းက ကြွေခဲ့တာပါ ... သူ
ကိုချစ်မိသွားခဲ့ပြီး သူ့ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်ခဲ့တာ ... တစ်နေ့
ရောက်တော့ ... ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လောင်းကစားလုပ်ခဲ့
ကြတယ် ... အဲဒီလောင်းကစားက သူကျွန်မကို ချစ်လာမလားဆိုတဲ့ အ
လောင်းအစားပဲ ... ကျွန်မသူ့ကိုအရင်စပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့တယ် ... သူ့ကိုအ
လောင်းအစားနဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မသူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ ...
ဒါပေမယ့်သူမသိခဲ့ဘူး ... သူထင်နေတာ သူ့ကို ကျွန်မကစားခဲ့တယ်ပဲ
ထင်နေတာ ... သူ့ကိုအလောင်းအစားနဲ့ လိုက်ပါတယ်လို့ ပဲ သူထင်ခဲ့
တာ ... အလောင်းအစားနဲ့ လိုက်တဲ့ အကြောင်း သူသိသွားတဲ့ အချိန်မှာ
သူကျွန်မကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားခဲ့တယ် ... သူ့ကိုရှင်းပြဖို့ သူ့ဆီကိုသွားဖို့

ကျွန်မစိတ်အရမ်းလောနေခဲ့တာ ... သူဘယ်လိုသိသွားသလဲ ကျွန်မမသိဘူး ... သူသိသွားခဲ့ပြီ နင့်ကိုသူအရမ်း စိတ်တိုနေတယ်လို့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဖုန်းဆက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ စိတ်တွေဆောက်တည်ရာ မရတော့ဘူး ... သူ့ဆီရောက်ချင်ဇောနဲ့ ကားကိုတရကြမ်း မောင်းခဲ့တာ ... သူ့ဆီ မရောက်ခင်မှာ ပဲ ကျွန်မကားက ကားရှေ့ကဖြတ်ပြေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုရှောင်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်မိသွားတယ် ... ကျွန်မရဲ့ စိတ်အစွဲက သူဖြစ်သွားခဲ့တယ် ... နောက်ဆုံးအသိစိတ်မဲ့နေတဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာက သူ့ကိုရှင်းပြဖို့ ... သူ့ကို ကျွန်မချစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြောဖို့ ပါ ... ကျွန်မကို ကူညီပါ ... ကျွန်မသူ့ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း သူယုံကြည်အောင်ပြောပြပေးပါ ... ကူညီပါနော် ... သူ့ကို ဒီစကားပြောဖို့ အတွက် ကျွန်မစောင့်နေခဲ့ရတာပါ ... ရှင်ကူညီမှ ဖြစ်မှာ ... ဒါကြောင့် ရှင်ပြောပေးပါနော် ... "

မနေ့ညက အကူအညီတောင်းခဲ့သည့် မိန်ကလေးဝိညာဉ်ရဲ့ စကားတွေ နားထဲကြားယောင်မိရင်း လှေကား လက်ရမ်းကိုကိုင်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် တက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ အသံကဩဂျာနှင့်မို့ အသက် ခပ်ကြီးကြီးထဲကလို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ အခုဝိညာဉ်မလေး ပြောပုံဆိုပုံအရ ဆိုရင်တော့ အသက်က 'ဝိုင်'နှင့်တောင် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ ရှိလာက်သည်။ ။

"မင်းကသူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပေးရမယ် ... ပြီးရင်မင်းအတွက် ရည်စူးပြီးကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ပေးရမယ် ... ငါ့ကိုပြောစေချင်တာ ဒါပဲလား ... "

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် မျက်လုံးပြူးကာ အားစိုက်ပြီး နားထောင်ရသဖြင့် အဓိကအချက်ကိုတော့ ရအောင် မေးလိုက်နိုင်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

"မင်းရဲ့ နာမည်က ... "

"လဝန်းမေပါ ... "

အခန်း၃ခန်းကို ခပ်တည်တည်နှင့် ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ပြီး ထောင့်စွန်းအခန်းဖြစ်သည့် သင်္ချာနောက်ဆုံးနှစ် တွေရဲ့ အခန်းရှေ့အရောက်မှာ ‘ဝိုင်’ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ။ ကြောက်လိုက်တာ ...။ ‘ဝိုင်’ ကိုရူးနေသည် လို့ များ ထင်မလား ...။ ဘယ်သူမှ တော့ သေပြီးသား ဝိညာဉ်တွေနဲ့ ‘ဝိုင်’ စကားပြောလို့ ရနေတယ် ဆိုတာဘယ်ယုံပါ့မလဲ ...။ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ကာ အခန်းကို အကဲခတ်နေမိသည်။ ။ ‘မိုးလင်းယုန်’ တဲ့ ...။ ဘယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မလဲမသိ ...။ အခုမှ အတန်းတွေစဖွင့်တာ။ ကျောင်းကောလာတက်ပါ့မလားမသိ။ တစ်ချို့သော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက အခန်းထဲဝင်ရင်း တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်လုပ်နေသည့် ‘ဝိုင်’ ကိုမသိမသာရော သိသိသာသာပါ အကဲခတ်သွားကြလေသည်။ ။ ထို့နောက် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ... အတော်လေး ကြည့်ကောင်းသည့် ရုပ်ရည်လေးနှင့် မျက်နှာမှာ မျက်မှန်ဝိုင်းလေး တပ်ဆင်ထားကာ ဖုန်းကြည့်ရင်း တံခါးပေါက်နားသို့ လာရပ်လေသည် ကို ‘ဝိုင်’ ဝမ်းသာအားရတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူ့ကိုမေးကြည့်လိုက်ရင်ကောင်းမလား ...။ ‘ဝိုင်’ အကဲခတ်ရသလောက် သူ့ပုံစံကဖော်ရွေကာ ‘ဝိုင်’နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေမည့်ပုံပင်။ ‘မိုးလင်းယုန်’ ဘယ်သူဆိုတာ မေးရုံလေးပါ။ အဆင်ပြေမှာ ပါနော်။ သူ့နားကို မသိမသာလေး ကပ်သွားလိုက်ရင်း စကားစ လိုက်မိသည်။ ။

"ဟို ... ဟိုလေ ... မိုး ... ‘မိုးလင်းယုန်’ ကိုသိလားဟင် ... သူ့ကိုတစ်ချ

ကံလောက် ခေါ်ပေးလို့ ရမလား ... အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ ပါ ... "

စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတာကြောင့် ‘ဝိုင်’စကားတွေက ‘ဝိုင်’နှုတ်မှ ဆီ အငေါ်မတည့်စွာနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင် နှုတ်ခမ်းပါးထက်မှ ခုန်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။ ‘ဝိုင်’စကားကြောင့် ထိုသူက ဖုန်းကိုကြည့်နေရာမှ ‘ဝိုင်’ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လာပြီး အခန်းထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပေးလေ သည်။ ။ အဲ ... သူ့ကြည့်ရတာ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို သိနေသလိုပဲ။ ‘ဝိုင်’ ကံကော င်းသွားသည် ထင် ...။ ထိုသူက "ခဏလေး" ဆိုပြီးအခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ သည်။ ။ အိုး ... တော်သေးတယ် ...။ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ။ ‘ဝိုင်’စိတ် လှုပ်ရှားစွာနှင့်ပင် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိကာ အခန်းထောင့်နား လေး မှာ မတ်တပ်သွားရပ်ရင်း အောက်မှာ သွားလာနေ ကြသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ။ ‘မိုးလင်းယုန်’ ထွက်အလာကို စောင့်နေရင်းနဲ့ ပေါ့ ...။

"မင်းလား ... ငါ့ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ... "

အသံကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ပြောလိုက်သံ ‘ဝိုင်’နောက်ကျောဘက် ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။ ‘ဝိုင်’ သက်ပြင်းကိုခိုးချကာ စိတ်တွေကို စုစည်းရင်း ရင်ဘတ်လေးကိုဖိကာ ‘မိုးလင်းယုန်’ရှိနေသည့်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်မိသည်။ ။ ‘ဝိုင်’ကိုလဲမြင်ရော ‘မိုးလင်းယုန်’ ရဲ့ မျက်ဝန်း တွေဟာ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ပြီး လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကို ‘ဝိုင်’အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ‘ဝိုင်’ကလဲ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ပြုံးပြ လို က်မိသည်။ ။ ‘ဝိုင်’ကိုယ်‘ဝိုင်’ မိတ်ဆက်လိုက်ရမလား ...။ မဖြစ်သေးပါ ဘူး ...။ ‘မိုးလင်းယုန်’သာ မယုံကြည်ရင် ရှက်ဖို့ ကောင်းလိမ့်မယ်။ ‘ဝိုင်’ နာမည်သိပြီး ဆက်ပြီး ခင်မင်သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ။ နာမည် သိပြီး ပတ်သက်စရာအကြောင်းလဲ ရှိမှ မရှိတာပဲလေ ...။ ‘ဝိုင်’ကို အကူအညီ

တောင်းထားတဲ့ ကိစ္စ သူကူညီ လိုက်ရင်ပြီးတာပဲလေ ...။ ‘ပိုင်’အတွေး
တွေနှင့် ဗျာများ နေခိုက် ‘ပိုင်’တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးနေသည့် ရင်ခွင်
ကျယ်ကြီးထဲ ရောက်သွားခဲ့တော့သည် ။ ‘ပိုင်’သည် အတောင့်လိုက်ကြီး
မတ်တပ်ရပ်နေကာ ဘာတွေ ဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် စဉ်းစား
ကြည့်နေမိသည် ။ အသိစိတ်တွေ ပြန်စုစည်းမိတော့ ‘ပိုင်’ကိုဖက် တွယ်
ထားသည့် ‘မိုးလင်းယုန်’ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်မိသည် ။ နောက် ‘ပိုင်’က
တအံ့တဩနှင့် ကြည့်လိုက် မိသည် ။ ‘မိုးလင်းယုန်’မျက်ဝန်းတွေသည်
ပျော်ရွှင်ရိပ်တွေသန်းနေပြီး ‘ပိုင်’ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ
လေသည် ။ သူကဘာလားပဲ ... ဘာလို့ လာဖက်ရတာလဲ ...။ ‘ပိုင်’တွေး
လဲတွေး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကိုယ်နေဟန်ထား အနည်းငယ်ပြင်လိုက်
ပြီး ...

"အဟမ်း ... ခင်ဗျားက ... မိုးလင်းယုန် ဟုတ်ပါတယ်နော် ... " ဟု
ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည် ။

‘ပိုင်’စကားကြောင့် ‘မိုးလင်းယုန်’က ‘ပိုင်’ကိုတမေ့တမော စိုက်
ကြည့်နေမိရာမှ နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေးညွတ်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ တော့ အဲဒီနာမည်ပဲ ... " ဟု ရယ်သံစွက်ကာပြော
လာလေသည် ။

သူ့အပြောကြောင့် ‘ပိုင်’နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ
သည် ။ ‘မိုးလင်းယုန်’ဆိုတဲ့ သူက တကယ်ကိုကြည့်ကောင်းတဲ့
ယောက်ျားတစ်ဦးပဲ။ မိန်းကလေးမပြောနဲ့ ယောက်ျားလေးချင်းတောင်
အားကျရသည့် type မျိုးပင်။ ဆံပင်တွေကို ခရမ်းဖျော့ရောင် ဆေးဆိုး
ထားကာ ဂျယ်နှင့်အနောက်ဘက်သို့ လိပ်တင်ထားသည် ။ တီရှပ်အဖြူ
နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ကို ရိုးရိုးလေး ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် အသား

အရည်က ဖြူလွန်းလို့ လားမသိ။ သူ့ဝတ်စားထားပုံက သူနဲ့ အရမ်းလိုက်
ဖက်နေပြီး သူ့ရဲ့ ကိုးရီးယားဆန်ဆန်ချောမော နေမှုကို သိသိသာသာ
ပေါ်လွင်စေလေသည် ။ နောက်ပြီးနားကပ်သေးသေးလေးတစ်ဖက်ကို
ညာဖက် နားမှာ တပ်ထားလိုက်သေးသည် ။ 'ဝိုင်'ငေးမောနေမိရာမှ သ
တိဝင်လာရင်း ...

"ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ် ... အချိန်ခဏပေးလို့ ရမလား ပြောရမ
ယ့်စကားကလဲ အရေးကြီးလို့ ပါ ... "

'ဝိုင်'တောင်းခံသလို ပြောလိုက်တော့ 'မိုးလင်းယုန်'က 'ဝိုင်'ကို မျက်
တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေတုန်းပင်။ အခန်းထဲဝင်နေကြသည့်သူတွေ
တစ်ချို့တစ်လေကလဲ 'မိုးလင်းယုန်'နှင့်'ဝိုင်'ကို သေသေချာချာ ကြည့်
သွားကြသေးသည် ။ အော် ... လူတွေအခန်းထဲ ဝင်နေတာကလဲ ကုန်ကို
မကုန်နိုင်သေးတဲ့ အပြင် စပ်စပ်စုစုနဲ့ ကြည့်သွားကြသေးသည် ။

"ကြားလား ... ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ်လို့ ... "

'ဝိုင်' ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်မှ 'မိုးလင်းယုန်'ကသတိဝင်လာကာ .

..

"ဘယ်မှာ ပြောမှာ လဲ ... ဒီမှာ ပဲပြောမှာ လား ... "

'မိုးလင်းယုန်'က အခန်းထဲတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း 'ဝိုင်'ကိုပြန်မေး
လာလေသည် ။ 'ဝိုင်'နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ကာ စဉ်းစားလိုက်မိသ
ည် ။ သူနဲ့ အပြင်သွားရအောင်လဲ မဟုတ် ...။ကန်တင်းသွားထိုင်ရင်လဲ
တစ်ချို့တွေက တစ်မျိုးထင်သွားနိုင်သည် ။ သူ့သိက္ခာတော့ အပွန်းအပဲ့မ
ခံနိုင်ဘူး။ 'ဝိုင်'နဲ့ သူ့ကို တစ်မျိုးထင် သွားနိုင်သည် ။ သူက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဆို
တော့ မိန်းကလေးတင်မကပဲ 'ဝိုင်'ပါ ကောလဟာလတွေ ပါနိုင်သည် ။

အခုလိုရပ်ပြီး စကားပြောနေတာတောင် တော်လှပြီမလား ...။ သို့
ကြောင့် ...

"ဒီမှာ ပဲပြောမယ် ... " ဟု သာ ပြောလိုက်သည် ။

"မင်းကဘယ်သူလဲ ... ဒီကျောင်းမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး ... နာမ
ည်ကဘယ်လိုခေါ်လဲ ... ဘယ်မှာ နေတာလဲ ... "

"မေးလှချည်လား ... ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက လဝက လား ...
ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို မသိပါဘူး ... မြင်တာလဲ အခုမှ မြင်ဖူးတာပါ ... "

"အဟမ်း ... ဆိုပါဦး ... မင်းပြောမယ့်ကိစ္စ ... "

"ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်မလေးက
ကျွန်တော့်ကို အကူအညီလာတောင်း လို့ ခင်ဗျားကို ဒီအထိလာရှာရတာ
ပဲ ... "

‘ဝိုင်’စကားကြောင့် သူ့ရပ်ကပြုံးစိစိဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ‘ဝိုင်’သိလိုက်
ပြီ ...။ ‘မိုးလင်းယုန်’ ‘ဝိုင်’ကိုလှောင်နေပြီဆိုတာ ...။

"ဟေ့ ခင်ဗျား ... မယုံဘူးလား ... "

‘ဝိုင်’ ဆူပုတ်ကာ မေးလိုက်မိသည် ။ ‘မိုးလင်းယုန်’က ‘ဝိုင်’ပုံစံကို ဟ
က်ခနဲ ရယ်ရင်းပြန်မေးလာသည် ။

"ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ပြောပါဦး ... "

"လဝန်းမေ ... လဝန်းမေက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီလာတောင်းခဲ့
တာ ... "

‘လဝန်းမေ’ဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် သူ့မျက်နှာအံ့ဩသွားခဲ့တာ ‘ဝိုင်’မြ
င်လိုက်ရသည် ။ စက္ကန့်ပိုင်း လောက်ကြာ မှ င်သေသေဖြစ်နေပြီးမှ သူက

တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေတော့သည်။ ။

"မင်းငါ့ကို လာနောက်နေတာလား ... ဒါမှ မဟုတ် ... ငါနဲ့ ပတ်သက်ချင်လို့ အကြောင်း လာရှာနေတာလား ... "

"ဘာ သေလိုက်ပါလား ... ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်ခင်ဗျားကို အကြောင်းလာရှာရမှာ လဲ ... ယောက်ျားလေး အချင်းချင်းကို ခင်ဗျားရူးနေတာလား ... "

‘ဝိုင့်’မှာ မျက်နှာကြီးနီပြီး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။ ။ နေပါဦး . .. နှာဘူးကျတာ ဘယ်သူလဲ ...။ မြင်မြင်ချင်း သူပဲ ‘ဝိုင့်’ကို အတင်းဖက်ခဲ့တာမလား။

"မသိဘူးလေကွာ ... မင်းက ဟာသတွေ လာပြောနေတာကိုး ... ယောက်ျားအချင်းချင်းလဲ အခုခေတ်က ချစ်လို့ ရနေတဲ့ ခေတ်လေ ... နောက်တာပါ ... မင်းငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ လာကပ်တာမဟုတ်မှန်း ငါသိပါတယ် ... " ဟု သူဖြေရှင်းလာမှ မျက်နှာထားတင်းနေသည့် ‘ဝိုင့်’ မျက်နှာကြောကို လျော့လိုက်သည်။ ။

" ‘လဝန်းမေ’က ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတကယ် လာတောင်းတာ . .. ‘မိုးလင်းယုန်’ ... "

‘ဝိုင့်’အပြောကြောင့် ‘မိုးလင်းယုန်’က ပုခုံးတွေတုန်ခါနေသည် အထိ တသိမ့်သိမ့်ရယ်ရင်း ...

"နေဦး ... မင်းပြောနေတဲ့ လဝန်းမေက ... "

"ကျွန်တော်သိတယ် ... သူဆုံးသွားပြီဆိုတာ ... "

"အဲဒါကို မင်းက ... "

"ကျွန်တော် ဝိညာဉ်တွေရဲ့ အသံကိုကြားရတယ် ... သူတို့ အကူအညီ လာတောင်းလို့ ... ကျွန်တော် ... ခင်ဗျားဆီ ... "

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... "

‘ဝိုင်’စကားမဆုံးခင် သူထရယ်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် ‘ဝိုင်’လန့်တော င်လန့်သွားမိတယ်။ ကြည့်စမ်း ... သူလှောင်နေတာ ...။ ‘ဝိုင်’ဒီလိုမျိုးအဖြ စ်မျိုး မျော်လင့်ထားပေမယ့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ် ပြီး ရှက်သွားခဲ့ရသည် ။

"ခင်ဗျား ... ဘာရယ်တာလဲ ... ကျွန်တော့်ကို လှောင်နေတာလား ... "

"မရယ်ရဘူးလား ... မင်းပြောနေတဲ့ စကားတွေက ရယ်စရာကြီး တွေကိုကွာ ... "

"ကျွန်တော် ... အမှန်တွေပြောနေတာ ... "

"ယုတ္တိရှိရှိလေး ပြောပေါ့ကွာ ... "

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော် အခုပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မယုံနိုင် တာဖြစ်သင့်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေက အမှန် တွေချည်းပဲ ... ကျွန်တော်တကယ် ဝိညာဉ်တွေရဲ့ အသံကိုကြားရတယ် ... "

"မင်းကိုယ့်ကို ချဉ်းကပ်တဲ့ နည်းလေးက သိပ်လှတယ် ... သူများ တွေနဲ့ မတူတာအမှန်ပဲ ... အိုကေ ... "

အိုကေ ... ကိုယ်မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေးလို့ ရပါတယ် ဟုတ်ပြီ လား ... "

"ဟာ ... "

ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... သူကလိုရာတွေ ဆွဲတွေးနေတာပဲ ... သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးတဲ့ သူပါလား ‘ဝိုင်’နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ သူ့ကို ကြိတ်ကြွေနေတဲ့ သူဖြစ်ရပြီ။ သူကသဘောတကျနဲ့ လှောင်ရယ်ရယ်နေတာ မရပ်နိုင်သေးဘူး။ ‘ဝိုင်’ တော်တော် စိတ်လေသွားမိတယ်။

"ကျွန်တော်ကဘာလို့ ခင်ဗျားနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်ရမှာ လဲ ... ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျားသိပ်အထင်ကြီး နေပါလား ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က အမှန်တွေပြောနေတာ ... ခင်ဗျားပြောသလို ခင်ဗျားကို ချဉ်းကပ်ချင်မှ ဖြင့် ဒီလိုရူးကြောင်ကြောင်နည်းလမ်းကြီး သုံးမနေဘူး ... တစ်ခြားနည်းလမ်း သုံးလို့ ရတယ် ... ‘လဝန်းမေ’က ခင်ဗျားကို တစ်ကယ်ချစ်တဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောခိုင်းလို့ ကျွန်တော်လာပြောပေးတာ ... "

‘ဝိုင်’ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် သူရယ်နေရာမှ ရပ်တန့်ပြီး ‘ဝိုင်’ကို ခပ်တည်တည် ကြည့်လာခဲ့သည်။ နောက် သူကခေါင်းတဆတ်ဆတ်နှင့် ညှိတ်လိုက်ရင်း ...

"မင်းမှာ အဲဒီလို အစွမ်းတွေရှိတယ်ပေါ့ ... အိုကေ ... ကိုယ့်မှာ လဲ အစွမ်းတစ်ခုရှိတယ် ... အဲဒီအစွမ်းက လူတစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ဖက်ထားတာနဲ့ အဲဒီလူလိမ်ပြောလား မပြောလားသိနိုင်တာပဲ ... ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မင်းပြောတဲ့ စကား အမှန်ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ လာခဲ့ကြည့်ပါလား ... "

‘မိုးလင်းယုန်’က မချိုမချဉ်မျက်နှာပေးနှင့် ပြောလာခဲ့သည် လေ။ ‘ဝိုင်’ ဆွံ့သွားရသည်။ နောက်ပြီး ‘မိုးလင်းယုန်’ ‘ဝိုင်’ကိုတမင်ညစ်ပြီး ပြောမှန်းသိလိုက်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မဖြစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိမလဲ ...။ သို့ပေမယ့် ‘မိုးလင်းယုန်’ ‘ဝိုင်’ကိုယုံမှ ဖြစ်မည်။ သို့ကြောင့် မဟုတ်မှန်း

သိနေပေမယ့် ‘မိုးလင်းယုန်’ ကြည်ဖြူဖို့ အရေး သူ့အနား တိုးကပ်သွား
လိုက်မိသည်။ ။ ကျစ် ... ‘မိုးလင်းယုန်’က ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စား
တာတော့ မဖြစ်နိုင်ရာ ...။ သူ့မှာ ရွှေစရာအကွက် ရှိနေလို့ ထင်သည်
။ ‘ဝိုင်’ထိုသို့သာတွေးလိုက်ပြီး မျက်စိစုံ မှီ တ်ထားလိုက်သည် ။ တကယ်
ကြီး‘မိုးလင်းယုန်’ရင်ခွင်ထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည် ။
တော်သေးသည် က သင်္ချာအခန်းကို လာသည့်သူတွေ နည်းသွားခြင်း
ဖြစ်သည် ။

"ရပြီမလား ... "

‘မိုးလင်းယုန်’များ ဖက်ထားရာမှ ဖယ်မလားဖယ်မလား မျှော်လင့်ခဲ့
ပေမယ့် အတော်ကြာသည် အထိ သူ့ရင်ခွင်ထဲနှစ်မြှုပ်နေခဲ့တာ မခံနိုင်
တော့တာကြောင့် ပြောလဲပြော ရင်ခွင်ထဲမှ လဲ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်
လိုက်သည် ။

"ဆောရီး ကိုယ်အတွေးလွန်သွားလို့ ... "

"အလင်း ... "

ခေါ်သံကြောင့် ‘ဝိုင်’ရော‘မိုးလင်းယုန်’ပါ အခန်းပေါက်ဝကို လှမ်းကြ
ည့်မိတော့ စောစောကမျက်မှန်နဲ့ ကောင်လေးက ‘မိုးလင်းယုန်’ကို ခေါ်
နေခြင်းဖြစ်သည် ။ ‘မိုးလင်းယုန်’က လက်ပြလိုက်ကာ ‘ဝိုင်’ကို ကြည့်
လာပြီး ...

"မင်း မနက်ဖြန်ထပ်လာခဲ့ပါ ... အဲဒီအချိန်မှ ဆက်ပြောမယ် ... " ဟု
ဆိုကာ ‘ဝိုင်’ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွရင်း ‘ဝိုင်’အနားမှ ထွက်သွားခဲ့တော့သည်
။ ‘ဝိုင်’မျက်လုံးပြူးသွားကာ ...

"ဟေ့လူ ... နေဦးလေ ... နေဦးလေ ... ကျွန်တော်ပြောလို့ မပြီးသေး

ဘူးလေ ... " ဟု လှမ်းအော်ပြော လိုက်သည်။ ။

ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည့် ‘ဝိုင်’ဖြစ်အင်ကို ‘မိုးလင်းယုန်’မြင်သွားပြီး တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ ...

" ဆရာမဝင်နေပြီကွ ... " ဟု အော်ပြော လာလေသည်။ ။

"မိုးလင်းယုန် ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး နော် ... ခင်ဗျားစောင့်ကြည့် ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေကို ယုံ လာတဲ့ အထိ ခင်ဗျားဆီကို နေ့တိုင်းလာမှာ ... ခင်ဗျားစောင့်နေ ... "

‘ဝိုင်’အော်လိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ပြေးနေရာမှ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲ ရပ်သွားခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ‘ဝိုင်’မျက်နှာရှိရာသို့ဘက်သို့ပြန်လှည့်လာခဲ့ကာ ...

"အင်း ... ကိုယ်လဲမင်းနဲ့ တွေ့ချင်ပါသေးတယ် ... မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ ... " တဲ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ နဲ့ ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့တော့သည်။ ။ အော် ... ဒုက္ခ ... ဘဝင်ရူးနဲ့ လာတွေ့နေရပါလား ...။ စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းကိုရမ်းခါလိုက်မိရင်း စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်မိသည်။ ။ သူ့အတန်းပြန်ဆင်းတဲ့ အချိန်ထိ တစ်နာရီမကကို ‘ဝိုင်’မစောင့်နိုင်ပါ။ စောင့်နေလို့ လဲ မကောင်းပါ။ သို့နှင့်တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရန်သာစိတ်ကူးလိုက်ပြီး အခန်းရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်ရင်း အခန်းထဲကိုမနေနိုင်စွာ ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ။ ‘မိုးလင်းယုန်’ ‘ဝိုင်’ကိုလဲမြင်ရော ပြုံးပြပြီး လက်ရမ်းပြနေသေးသည်။ ။ တောက် ... စိတ်တွေညစ်ပါတယ်နော် ... ကူညီမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့ ...။ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ဘာရယ်မဟုတ် မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲ ထိုးချလိုက်မိ တော့သည်။ ။ ဘဝင်ရူး နှာဘူးကောင် ...။ ခပ်တိုးတိုး ဆဲရေးရင်း တိုက်ခန်းကိုတက္ကစီနဲ့ သာ ပြန်လာခဲ့လိုက် သည်။ ။ ရောက်ရောက်ချင်း သော့ကိုကမန်းကတန်း ဖွင့်

လိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ဗူးကို အလျင်အမြန် သောက်လိုက်ရသည်။ ။ စိတ်မောလိုက်တာ။ ‘မိုးလင်းယုန်’ကိုယုံအောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ ရေဗူးကို စားပွဲခုံပေါ်တင်လိုက်ကာ ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း နားဖို့ ရန်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ။ ကုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ အသံတွေကို အာရုံခံနေမိတယ်။ ဘာဆိုဘာသံမှ ကို မကြားရတော့ဘူး။ ‘လဝန်းမေ’ရဲ့ “ကူညီပါ”ဆိုတဲ့ အသံကိုလဲ မကြားရတော့ဘူး။ အခြားဘာအသံမှ လဲ မကြားရတော့ဘူး။ သူကူညီမယ်လို့ သဘောတူလိုက်မိလို့ လားတော့မသိ။ ‘လမင်း’လဲ ကျောင်းကပြန်လာ သေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မနေ့ညကလဲ အိပ်ရေးတွေပျက်ထားတော့ ကုတင်ပေါ်လဲပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရန်ကြိုးစားလိုက်တော့သည်။ ။

"အဲဒီတော့ ... ဟိုက ... မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်သွားရောပေါ့ ... "

‘လမင်း’က ဟားတိုက်ရယ်ရင်းပြောလာသည်။ ။ ‘ဝိုင်’အောင့်သည်းအောင့်သက်နှင့် ...

"အဲဒီလိုတော့လဲမဟုတ်ပါဘူး ... ‘မိုးလင်းယုန်’က ဘာလားပဲ ... ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ပါ ... "ဟု ငြင်းလိုက် မိသည်။ ။

"ရယ်ရတယ်ကွာ ... ကောင်လေးက ချောလား ... "

‘လမင်း’ကဆက်မေးလာခဲ့တော့အတွေးထဲက ‘မိုးလင်းယုန်’ရဲ့ ပုံစံကိုပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"အင်း ... ချောပါတယ် ... လဝန်းမေပြောသလို သူ့ပုံစံက ရည်းစားများ တဲ့ ပုံလဲပေါ်တယ် ... "

‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’စကားကို သဘောတကျရယ်လိုက်ပြန်သည် ။ ‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’ရဲ့ ကျောင်းကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးပြီးမှ အတန်းမတက် တော့ပဲ တိုက်ခန်းကို ပြန်လာခဲ့တာပင်။ အဲဒီအချိန် ‘ဝိုင်’ကလည်း အိပ်ယာမှ အထ တန်းတိုးပြီး နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားကြရင်း အကူအညီလာတောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ ဒီနေ့ကြုံရတဲ့ ကိစ္စတွေကို ‘လမင်း’ကို ပြန်ပြောပြနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ‘လမင်း’ကတော့ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို သဘောတွေ ကျနေပြီး အရယ်တောထဲကကို မထွက်နိုင်ပေ။

"ဘာသင်တန်းတက်မှာ လဲ ... ငါစုံစမ်းပေးတာတွေ မင်းကြည့်ပြီး သွားပြီလား ... "

"အင်း ကြည့်ပြီးပြီ ... မနက်ဖြန်မှ ပဲ ‘မိုးလင်းယုန်’ဆီသွားရင်း အပြန်ကို သင်တန်းအပ်ခဲ့လိုက်မယ် ... လမ်းတွေကမကျွမ်းနဲ့ တက္ကစီတွေ ရှိနေလို့ တော်သေးတယ် ... "

နှစ်ယောက်သားပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေကို ဆေးလိုက်ကြသည် ။ ဘယ်မှ လဲ သွားစရာမရှိ၊ ဘာမှ လဲ လုပ်စရာမရှိ။ အပြင်သွားရမှာ လဲ ပျင်းသည့်အတွက်ကြောင့် တိုက်ခန်းမှာ ပဲ တစ်နေ့ကုန် တီဗီကြည့်လိုက် ဖုန်းကြည့်လိုက်လုပ်နေခဲ့တော့သည် ။

‘ဝိုင်’ Bus Car ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ Bus Car ဂိတ်နဲ့ တက္ကသိုလ်နဲ့

က အလှမ်းဝေးနေသေးလို့ လမ်းကိုဖြေးဖြေးချင်း လျှောက်လာခဲ့မိသည် ။ မိုးရေထဲမှာ ထီးကိုလက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ကျောင်းကို ပထမဦးဆုံး လာတက်ခဲ့သည့် feeling အပြည့်အဝကို ခံစားရင်း တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လာခဲ့မိသည် ။ ကျောင်းကိုလှမ်းမြင်နေရပြီ။ ကျောင်းရှေ့ ရောက်ဖို့ အတွက် မီးပွိုင့်ဖြတ်ဖို့ ပဲ ကျန်တော့သည် ...။ မီးပွိုင့်ကို ဖြတ် ပြီး လမ်းနည်းနည်းဆက်လျှောက်ရင် ကျောင်းရောက်ပြီပဲ။ ဟော ... တစ်ဖက်မှ မီးနီသွားပြီး သူတို့ ရပ် နေသည့်ဖက်ကတော့ မီးစိမ်းသွား လေပြီ ...။ ပျော်ရွှင်စွာ လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်သည် ။

"တီ ... တီ ... တီ ... "

ဟွန်းသံအဆက်မပြတ် ကြားရသံနှင့် အတူသူထီးကိုမပြီး ကြည့် လိုက်မိသည် ။ ဘုရားရေ ... ကားတစ်စီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို လာနေပါ လား ...။ သူ့အတွေးတွေမဆုံးခင် သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ လေဟာနယ် ထဲ မြောက်တတ်သွားလေတော့သည် ။ ဝုန်းခနဲ မြေပြင်ပေါ်ကျလာခြင်း နှင့်အတူ သူ့ရဲ့ ခေါင်းအနောက်ဘက်မှ ပူခနဲ ဆိုးဝါးလွန်းလှသည့် ခံစားမှုကြီးကို နာကျင်စွာခံစားလိုက်ရသည် ။

ဘုရား ဘုရား ‘ဝိုင်’ အိမ်မက်မက်နေခဲ့တာပါလား ...။ ချွေး တွေရွဲနစ်စွာနှင့် ‘ဝိုင်’ နိုးထ လာခဲ့သည် ။ အချိန်ကိုကြည့်မိတော့ နာရီလ က်တံက မနက်၇နာရီကို ညွှန်ပြနေသည် ။ ‘ဝိုင်’တကယ် ကြုံခဲ့ရတာကြီး ကို အိမ်မက်ပြန်မက်နေတာပဲ ...။ ဘာလို့ ပြန်မက်နေရတာလဲ ...။ ဒီခံ စားမှုကြီးကို ‘ဝိုင်’ မခံစားချင်တော့ဘူး ...။ အိပ်ယာမှ ထကာ ရေချိုးခန်း ထဲဝင်ရင်း ရေကိုတဝကြီး ချိုးလိုက်မိသည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ ၈နာရီ ကျော်နေပြီ။ ကမန်းကတန်း အဝတ်အစားလဲလိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့ ‘လမင်း’က ချက်ပြုတ်ပြီးစီးနေပြီ။

"ဇနာရီအတန်းရှိတယ်ဟ ... ငါသွားတော့မယ် ... "

"ငါလဲ လိုက်မယ်လေ ... "

"ဇွဲမလျှော့ဘူးပေါ့ ... "

"ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးပြီးသားကို ... ငါမဖြစ်ဖြစ်အောင် ကူညီရမှာ ပေါ့ ... ဒီနေ့တော့ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို မယုံယုံအောင်ကို ပြောရမှာ ပဲ ခဏ ခဏ သူ့ဆီသွားမနေချင်ဘူး ... "

"ဟား ... ဟား ... သူက မင်းလိုက်ကပ်နေတယ်လို့ ပဲ ထင်ဦးမှာ ... "

‘ဝိုင်’ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ကာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ရင်း ‘လမင်း’လုပ်ပေး ထားသည့်မနက်စာကို လျင်မြန်စွာ စားလိုက်ပြီး ကျောင်းသွားရန်အိတ် ကို ကောက်ဆွဲလိုက်တော့သည်။ နောက်ကျောင်းသို့ ‘လမင်း’နှင့် နှစ် ယောက်သား တက္ကစီ စီးလာခဲ့လိုက်သည်။ နီးလာကတည်းက စိတ်မ ကြည်သဖြင့် ‘လမင်း’နှင့်တောင် စကားကောင်းကောင်း မပြောဖြစ်ဘူး။ တက္ကစီစီးလာတဲ့ တစ်လျှောက်လုံးလဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ လာခဲ့မိ သည်။ ‘လမင်း’ကလဲ ‘ဝိုင်’ဖြစ်နေတာကို သိနေသည့်အလား ဘာမှ မ ပြော ... ကားပေါ်မှာ ဖုန်းပဲ သုံးနေလေသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ‘လမင်း’နှင့်‘ဝိုင်’တို့ နှစ်ယောက် ကျောင်း ပေါက်ဝမှာ ပဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြကာ တစ်ယောက်တစ်လမ်းဆီ လာရင်း ‘ဝိုင်’ကတော့ သင်္ချာခန်းတွေဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နောက် လှေကားထစ်တွေကို အမြန်ဖြတ်ကျော်ရင်း သင်္ချာနောက်ဆုံးနှစ် အခန်း ကို ခပ်သွက်သွက် လာခဲ့လိုက်သည်။ သင်္ချာခန်းရှေ့လဲ ရောက်ရော အခ န်းထဲ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ‘ဆရာ’မဝင်သေးလို့ တော် ပါ သေးသည်။ ကျောင်းစဖွင့်ဖွင့်ခြင်းပေမယ့် အတန်းသားတွေကတော့ စာကြိုးစားကြလို့ လားမသိ။ အတန်းတွေက အပြည့်ပဲ။ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို

ရှာကြည့်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လေပေါ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ သည် ။

အတန်းထဲဝင်မယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီလှမ်းတောင်းဖို့ ကြည့်နေမိသည် ။ ‘ဝိုင်’ အကူအညီမတောင်းရသေးခင် ‘မိုးလင်းယုန်’က ‘ဝိုင်’ကိုမြင်သွားခဲ့သည် ။ ‘ဝိုင်’ကိုမြင်တော့ အားပါးတရ ပြုံးလာသည် ။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့သည် ။ သူထလာတာလဲမြင်ရော ‘ဝိုင်’လည်း ကမန်းကတန်း အခန်းထောင့်နားလေးကို ပြေးသွားလိုက်မိသည် ။

"မင်းကို စောင့်နေတာ ... "

သူကချက်ချင်းပဲ ‘ဝိုင်’ ရှေ့ကိုရောက်ချ လာပြီး ‘ဝိုင်’ကိုပြောလာခဲ့သည် ။

"စောင့်ရမှာ ပေါ့ ... ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားတွေကို ခင်ဗျားယုံကြည်ဖို့ အတွက် စောင့်နေရမှာ ပေါ့ ... "

"ငါမင်းကို ယုံပါတယ် ... "

"ဟင် ... ဘာ ... "

‘မိုးလင်းယုန်’နှုတ်ဖျားဆီကနေ မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားဟာ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည် ။ ‘ဝိုင်’အံ့အားသင့်စွာ ‘မိုးလင်းယုန်’ကိုကြည့်နေခဲ့မိသည် ။ ‘မိုးလင်းယုန်’က ဘာကြောင့် ရုတ်တရက်ကြီး ယုံသွားရတာလဲ ...။

"မင်းကို ... ယုံတယ်လို့ ... "

"ဟင် ... တကယ် ... တကယ်လား ... ဘာလို့ လဲ ... ခင်ဗျားတကယ် ယုံတာရော ဟုတ်ရဲ့ လား ... "

"ယုံတယ် ... တကယ်ယုံတာ ... မနဲ့ညက ... လဝန်းမေငါ့ဆီလာ
သွားတယ် ... "

"ဘာ ... "

CHAPTER - 4

"မနေ့ညက 'လဝန်းမေ'ငါ့ဆီလာသွားတယ် ... သူတစ်ခုခု ပြောချင်နေတဲ့ ပုံပဲ ... သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲနေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကို မြင်နေရတယ် ... သူ့ငါ့ကို ဘာပြောချင်နေတာလဲမသိဘူး ... ငါသူ့အနားကို တိုးကပ်သွားလိုက်တယ် ... ဒါပေမယ့် မင်းသိလား ... ငါ ... သူ့အနားကို မရောက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ် ... သူ့အနားကို သွားလေလေပိုပြီး ငါနဲ့ ဝေးသွားလေလေပဲ ... နောက်တော့ မြင်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေက ငါ့အတွက် အိမ်မက်တစ်ခုလိုပဲ မပီမပြင်၊ ဝိုးတစ်ဝါးနဲ့ အေးစက်စက် အရသာကြီးကိုလဲ ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေ ထရလောက်တဲ့ အထိ ခံစားလိုက်မိသေးတယ် ... ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိရင် ကျောချမ်းစရာပဲ ... "

'မိုးလင်းယုန်'ရဲ့ ပုံစံကလေး တကယ့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ပြောပြနေတာ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်နေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေတောင် 'ဝိုင်'တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူလဲ 'လဝန်းမေ'အတွက် ခံစားနာကျင်နေခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ်။ သူက စကားပြန်ဆက်တယ် ...။

"ငါမနက် ထလာတော့ အိမ်မက်ဖြစ်နေတယ် ... ဒါပေမယ့်အိမ်မက်က အိမ်မက်နဲ့ မတူဘူး ... အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်နေသလို ခံစားချက်ကြီး ... သေသေချာချာပြောရရင် 'လဝန်းမေ' ငါ့ဆီသေချာပေါက် လာသွားခဲ့တယ် ... သူ့ဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီလေ ... ဘာကြောင့်အခုမှ ငါ့အိမ်

မက်ထဲ ဝင်လာရတာလဲ ... ငါမနက် ရောက်တော့ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်
... ငါ့အတွေးထဲ ပထမဆုံး ပေါ်လာတာက မင်းပဲ ... မနေ့က မင်းက ‘လ
ဝန်းမေ’အကြောင်း လာပြောတယ် ... အဲဒီညတင်ပဲ သူ့ကိုအိမ်မက်မက်
တယ် စိတ်စွဲတယ်ပြောရအောင်လဲ ‘လဝန်းမေ’အကြောင်းကို ငါ
ဦးနှောက်ထဲကနေ ထုတ်ထားပြီးသား ... ဒါဆိုဘာကြောင့်လဲ ... မင်း
ပြောလာမဲ့

စကားတွေကို ငါယုံကြည်သင့်သလား ... ဟင် ... မင်းပြော ... "

‘မိုးလင်းယုန်’က ‘ဝိုင်’မျက်ဝန်းတွေထဲထိ စိုက်ကြည့်ကာ ‘ဝိုင်’ကိုမေး
ငေါ့ပြီး မေးလာခဲ့သည်။ ။ ‘မိုးလင်းယုန်’က ‘ဝိုင်’ပြောသမျှ မယုံကြည်ပဲ
ဟာသတွေပဲလုပ်နေခဲ့လို့ ‘လဝန်းမေ’က ‘မိုးလင်းယုန်’ဆီကို တကယ်ပဲ
သွားခဲ့လေသလား။ ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်ချေ အနည်းအကျဉ်း ရှိသည်။ ။ ‘ဝိုင်’
က ထိုသို့သာ တွေးလိုက် မိသည်။ ။

"သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကို အသုံးချပြီး ခင်ဗျားဆီ
ကို ရူးနှမ်းတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ချဉ်းကပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ‘မိုးလင်းယုန်’ ...
ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာ ... ကျွန်တော်ပြောမယ် ‘လဝန်း
မေ’ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ခင်ဗျားကို အလောင်းအစားနဲ့ ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ
မှန်တယ် ... ဒါပေမယ့် သူ ခင်ဗျားကိုတကယ်ချစ်ခဲ့တာ ... အဲဒီ
အကြောင်းတွေရှင်းပြဖို့ ခင်ဗျားဆီကို ကားအမြန် မောင်းနှင်လာရင်းက
နေ သူ accident ဖြစ်သွားခဲ့တာ ... ခင်ဗျားကို တကယ် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းကို သူမ မပြောပြ နိုင်ခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ဆီကို အကူအညီလာ
တောင်းခဲ့တာ ... ခင်ဗျားအိမ်မက်ထဲထိ ခင်ဗျားကို လာရှာခဲ့တယ် ဆို
တာကလဲ ခင်ဗျားကိုတကယ် ချစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြောချင်လို့ လာခဲ့တာ
ပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ... ဒါပေမယ့် ‘လဝန်းမေ’က ခင်ဗျားကို တိုက်ရိုက် မပြော

နိုင်ရှာဘူးနဲ့ တူပါတယ် ... ဝိညာဉ်တွေက စွဲလမ်းတဲ့ အရာတစ်ခုကို အိမ်
မက်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ဖော်ပြနိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျားမကြားဖူးဘူးလား ... အ
ရင်အချိန်တွေမှာ လဲ ခင်ဗျား မက်ခဲ့တာ ပဲ ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဒီအတိုင်း
အမှတ်တမဲ့နဲ့ ပစ်ထားခဲ့တာ နေမှာ ပေါ့ ... "

"သူငါ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သူနဲ့ တွဲနေကတည်းက ငါခံ
စားမိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ငါသူ့ကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘူး ... တွဲတာ
ကြာ လာလေ ငါ့စိတ်ကိုငါ ပိုသိ လာလေပဲ ... အလောင်းအစားနဲ့ ငါ့ကို
လာပတ်သတ်တဲ့ အကြောင်းကိုလဲသိရော ဖြတ်စရာအကွက် ရှာတွေ့
သွားသလို ငါပျော်သွားခဲ့တာ ... အဲဒီအကြောင်းပြချက်နဲ့ ပဲ ‘လဝန်းမေ’
ကို ငါတိခနဲဖြတ်မယ်ပေါ့ ... ဒါပေမယ့် သူဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို
လဲ ကြားရော အရမ်းတုန်လှုပ်ခဲ့တယ် ... သူ့ကိုအားနာတယ် သူ့ကိုအစစ်
အမှန်တွေ ဘယ်တုန်းကမှ ငါ့ဘက်က မပေးခဲ့ဖူးဘူးလေ ... သူဆုံးတဲ့
၁နှစ်ကျော်အတွင်း သူ့အကြောင်းလဲ မပြောဘူး သူ့အကြောင်းလဲ မတွေး
ခဲ့ဘူး ... မင်းပြောသလို အိမ်မက်မက်တာတွေတော့ ရှိခဲ့ပါတယ် ... မင်း
တွေးသလို ငါ့ကိုအိမ်မက် လာပေးတယ်လို့ တော့ ငါတစ်ခါမှ မတွေးဖူးခဲ့
တာ အမှန်ပဲကွာ ... ငါ့စိတ်မကောင်းပါဘူး ... "

‘မိုးလင်းယုန်’ ရဲ့ စကားတွေကြောင့် ‘လဝန်းမေ’ကို သနားသွားခဲ့မိ
သည်။ သူမချစ်ခဲ့သလောက် ‘မိုးလင်းယုန်’က သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းက
မှ မချစ်ခဲ့ပေ။ ‘လဝန်းမေ’အပေါ် အားနာသည့် စိတ်ကလွဲပြီး ‘မိုးလင်းယု
န်’ စိတ်ထဲ အချစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ရှိမနေခဲ့ ...။ ‘ဝိုင်’သက်ပြင်း တ
စ်ချက်ချလိုက်ရင်း ...

"လဝန်းမေ သေဆုံးသွားခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ပါ
ဘူး ‘မိုးလင်းယုန်’ ... ဒါပေမယ့် အခုချိန်ထိ ‘လဝန်းမေ’ကတော့ ခင်ဗျား

ကို စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ ရှိနေတုန်းပါပဲ ... သူမက ခင်ဗျားကိုတကယ် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားလဲသိပြီ ... နောက်တစ်ခုက ခင်ဗျားသူမအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ် ပေးလိုက်ပါ ... သူမကိုရည်းစူးပြီး သေချာလေးလုပ်ပေးလိုက်ပါ ... ဒါမှ ‘လဝန်းမေ’က ကောင်းရာဘုံ တစ်ခုကို ကူးပြောင်းနိုင်မှာ ပေါ့ ... သနားစရာပဲ ... သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားကိုချစ်ရင်းနဲ့ ပဲ သေဆုံးခဲ့ရတာ ... သေလွန်ပြီးနောက်တောင် ခင်ဗျားကြောင့် သူမမှာ မကျွတ်လွတ်နိုင်ရှာဘူး ... "

"သေချာပေါက် ငါလုပ်ပေးမှာ ပါ ... ငါ့ကြောင့်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်မရပေမယ့် ငါ့ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ ခံစားနေရတယ် ... "

‘မိုးလင်းယုန်’က ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေးပြီး ‘ဝိုင်း’ကိုအဖြေပေးရှာသည်။ ။ ‘ဝိုင်း’လဲ အခုမှ အပူလုံးကြီး ကျသွားခဲ့သလို စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားခဲ့ရတော့သည်။ ။

"ဝိုး ... ကောင်းလိုက်တာ ... အခုကျွန်တော့်တာဝန် ပြီးသွားပြီ ... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို စိတ်ချလိုက်တော့ မယ်နော် ... ကုသိုလ်ကောင်းမှု သေချာလေးလုပ်ပြီး ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ ... ကဲ ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ... "

‘ဝိုင်း’ကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို အမြန်ပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ ဒီအခန်းနားမှာ တစ်စက်လေးမှ ဆက်ပြီးရပ်မနေချင်တော့။

"နေပါဦး ... မင်းနာမည်က ... "

‘မိုးလင်းယုန်’က အထိတ်တလန့် မျက်နှာနှင့် မေးလာသည်။ ။ ‘ဝိုင်း’သည် ပြုံးရုံကလေး ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က နောက်လဲ ပြန်တွေ့ရမယ့် သူတွေမှ မဟုတ်

တာပဲ ... နာမည်ပြောလိုက်တော့ရော ဘာထူးမှာ လဲ ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို အမြဲအမှတ်ရနေမှာ ပါ ‘မိုးလင်းယုန်’ ... "

"bye bye ပါ ... "

"ဟေ့ ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေ ... မင်းကျ ငါ့နာမည်သိနေပြီး မင်းနာမည်ကျ ငါကမသိရဘူး ... "

"နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့ ... နောက်တစ်ခေါက် ခင်ဗျားနဲ့ ဆုံဖြစ်ကြရင် ခင်ဗျားကိုသေချာပေါက် ကျွန်တော့် နာမည်ပြောပြပါ့မယ် ... "

‘ဝိုင်’အေးအေးဆေးဆေးသာ ‘မိုးလင်းယုန်’ကို ကြည့်ကာပြောလိုက်မိသည်။ ။ ‘မိုးလင်းယုန်’မျက်နှာ ကတော့ အလိုမကျတဲ့ ပုံစံကြီးနဲ့ ပါ ...။ ‘ဝိုင်’သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ကာ သူ့ရှေ့ကနေလှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။ သူ့ပုံစံက ‘ဝိုင်’ကိုလည်း ဆွဲထားချင်နေသေးသည်။ ။ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက လာနေသည့်ဖုန်းကိုလဲ ထုတ်ကြည့်ရင်း ဗျာများ နေလေသည်။ ။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... တကယ်ကြီး သွားခဲ့တာဟာ ... နေဦးလေ ... "

‘ဝိုင်’သူ့အသံကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။ လုံးဝကို လှည့်မကြည့်မိတော့ ချေ ...။ ‘မိုးလင်းယုန်’ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သေချာမှတ်ထားပါ့မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အမှတ်တရပါ ...။

‘မိုးလင်းယုန်’ဆီကနေ အပြန် line ပေါ်ကနေ ရှာထားသော english speaking သင်တန်းနှင့် computer သင်တန်းကို ဝင်ပြီးမေးမြန်းကာ တစ်ခါတည်းပါ သင်တန်းအပ်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်လာ ခဲ့လိုက်လေသည်။ ။

"ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ် ... "

"ဟင် ... "

ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်မိလို့ ဖြတ်ခနဲနောက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့
လဲ ဘာမှ ရှိမနေ ...။ 'လဝန်းမေ'များ ဖြစ်နေမလားလို့ အသံကို နားစွင့်
ကြည့်မိတော့လဲ 'ဝိုင်'ကို စကားပြောလာသည့် ဘာသံမှ မကြားရ ...။ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိကာ သော့ဖွင့်ပြီး တိုက်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့လိုက်
သည်။ ။

"တောက် ... တောက် ... တောက် ... "

ဟော ... ရေပိုက်ခေါင်းမှ တစ်တောက်တောက်နှင့် ရေစက်ကျလာ
သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရ ပြန်သည်။ ။ လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကို ဆိုဖာပေါ်
ပစ်တင်လိုက်ကာ မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ပန်းကန် တွေ
ဆေးတဲ့ ဘေစင်ကနေ ရေတွေတစ်တောက်တောက်ကျနေခြင်းပင်။ 'လ
မင်း'မနက်က ချက်ပြုတ်ရင်း သေချာမပိတ်ထားခဲ့လို့ ဟ ယူဆလိုက်မိ
ကာ ရေပိုက်ခေါင်းကို သေချာလှည့်ပိတ်လိုက်ပြီး ခြေလက် ဆေးရန်
ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ လိုက်လေသည်။ ။ မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာကိုယူ
ကာ လက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ရေပိုက်ထဲမှ ရေကိုခံကာ မျက်နှာသစ်လိုက်
သည်။ ။

"ကူ ညီ ပါ ... "

တိုးညှင်းသောအသံ ... 'ဝိုင်'နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့
သည်။ ။ 'ဝိုင်'နောက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်တော့လဲ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ
။ 'ဝိုင်' သက်ပြင်းချလိုက်မိကာ ...

"ဘယ်သူလဲ ... " ဟု မေးလိုက်မိသည်။ ။ ဝိုင်မေးသံအဆုံးတွင် ဘာအ

သံမှ ထပ်ထွက်မလာအောင် တိတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ။ ‘ဝိုင်’ တဘက်ယူကာ မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

"ဟေး ... "

"အမလေး ... "

ရုတ်တရက် ရေချိုးခန်းအရှေ့မှ ထွက်လာသည့် ‘လမင်း’ကြောင့် ‘ဝိုင်’မှာ ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင် ရုတ်တရက် လန့်သွားခဲ့ရလေသည်။ ။

"ချီးကွာ ... လန့်လိုက်တာ ... မင်းက အစောကြီးရှိသေးတယ် ... ပြန်လာပြီလား ... "

‘ဝိုင်’က တစ်ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည့် ရင်ကိုဖိရင်း ‘လမင်း’ကို ဆဲဆိုရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ‘လမင်း’က ‘ဝိုင်’လန့်သွားသည် ကို တစ်ချက်ရယ်ရင်း မြန်မြန်ပဲ အဖြေပြန်ပေးလိုက်သည်။ ။

"အေး ... တစ်ချိန်ပဲတက်ပြီး ပြန်လာတာ ... လန့်သွားတယ်မလား ... "

"အေး ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့လန့်သွားတာပေါ့ ... "

မျက်နှာပေါ်ကနေ တစ်စက်စက်ကျနေသောရေများကို တဘက်နဲ့ ကုန်စင်အောင် သုတ်လိုက်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲပြောလိုက်မိသည်။ ။

"မင်းအထဲကနေ သော့ခတ်ထားတာတောင် ငါဝင်လာနိုင်တယ် ... တွေ့လား ... ငါလဲမင်းလိုပဲ အစွမ်းတွေ ရှိနေပြီ ... "

"ဟင် ... ဟုတ်ပါရဲ့ နော် ... မင်းတောင်တော်တော် အစွမ်းတွေထွက်နေပါလား ... နေ့တိုင်းသိုင်းကားတွေ ကြည့်နေလို့ ထင်တယ် ... အတွင်းအားတွေ ထွက်နေတယ် ဟုတ်လား ... "

‘လမင်း’တမင်သက်သက် နောက်နေတာကို ‘ဝိုင်’လဲရယ်မောရင်း ပြန်လည် စနောက်လိုက်သည်။ သော့ကို တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားတာကို ဘယ်အချိန် သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လာလာရတာပဲလေ ...။ အဲဒါကို အဆန်းလုပ်ပြီး စလို့ ။ ဒီမျက်နှာရူးကောင်ကတော့။

"သင်တန်းအဆင်ပြေခဲ့လား ... "

"ပြေပါတယ် အခုလောလောဆယ်တော့ ... eng နဲ့ computer ပဲ တက်ထားမလို့ ... "

"အင်း ... "

တောက် ... တောက် ... တောက် ...

ဟော ... ‘လမင်း’နှင့်ပြောနေရင်းက ရေကျသံက မီးဖိုခန်းဘက်မှ ထွက်လာပြန်ပြီ။ မဟုတ်သေး ပါဘူး ... ‘ဝိုင်’သေချာကို ပြန်ပိတ်ခဲ့ပါတယ် .
..။

"ဟမ် ... ရေကျနေပါလား ငါသွားပိတ်လိုက်မယ် ... "

"နေ ... နေ ... ငါပိတ်လိုက်မယ် ... "

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု ယူဆလိုက်ကာ ‘ဝိုင်’ကိုယ်တိုင်ရေပိတ်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ။

တောက် တောက် တောက်

ရေပိုက်ခေါင်းကို အဆုံးထိ ကျပ်နေအောင်လှည့်ပိတ်လိုက်ကာ မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်မည်အပြုတွင် ...

"ကူညီပါ ... ကူညီပါ ... " ဆိုသည့် အမှောင်ထဲမှ လာသည့် အသံအက်ကွဲကွဲကိုက ပြီးလိုက်ရပြန်သည်။ ။

"ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ... "

‘ဝိုင်’လေသံအေးအေးလေးနှင့် ပြောလိုက်သည့် အသံအဆုံးတွင် ...
အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ။ ‘ဝိုင်’တစ်အောင့်
ကြာ ရပ်စောင့်နေရင်း ဘာသံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိသဖြင့် နေရာမှ
ထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်နေချိန်တွင် ‘ဝိုင်’မမျှော်လင့်ထားသည့် စကား
သံတွေကို ကြားလိုက်ရ သည်။ ‘ဝိုင်’ထပ်ပြီး ကူညီရပေဦးမည်။

"ဒီအိမ်ဖြစ်လောက်မယ် ထင်တယ်နော် ... "

‘လမင်း’ကိုကြည့်ရင်း ‘ဝိုင်’ပြောလိုက်တော့ ‘လမင်း’ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ် လိုက်ကာ အိမ်ထဲကိုပါ ဝေ့ကြည့်ရင်း ‘ဝိုင်’ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ။ အိမ်တစ်အိမ်ဟု ဆိုသော်ငြား အတိအကျပြောရလျှင် ‘ဝိုင်’မသိသည့် ဝိုင်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် အိမ်တစ်အိမ် ဖြစ်သည်။ ။ အပြင်ပန်းကနေ လှမ်းကြည့်ရုံဖြင့် ထိုအိမ်တွင် အသုဘတစ်ခု ရှိနေသည် ဆိုတာ ပြောနိုင်သည်။ ။ လူတွေဝင်ထွက် သွားလာနေကြသည် မှာ လဲ မနည်း။ ဒီအိမ်သာဖြစ်လောက်မည်။ ‘ဝိုင်’နှင့် ‘လမင်း’ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ခေါင်းညိတ်အချက်ပြလိုက်ကာ ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။ အိမ်သားတွေ နှင့် ‘ဝိုင်’တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မသိတာကြောင့် ‘ဝိုင်’တို့ ကို တစ်ကူးတက ကြိုဆိုမည့်သူ တစ်ယောက်တစ်လေ မျှပင်မရှိ ...။ အင်းလေ ... လိုမှ မလိုအပ်တာ ... ‘ဝိုင်’ကို အကူအညီတောင်းပြီး ပြောခိုင်းတာကို‘ဝိုင်’က ပြန်ပြောပေးရုံပဲလေ ...။ ‘ဝိုင်’တို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဟင်းရည်ပုံးကိုကိုင်ကာ ဟင်းရည်လိုက်ထည့်ပေး

နေသော ရုပ်အင်္ဂါအဖြစ် လက်ရှည်ကို လက်မောင်းရင်းထိ ခေါက်တင်ကာ ယောပုဆိုးအကွက်စိပ် အညိုလေးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ‘ဝိုင်’တို့ နှင့် ရွယ်တူလောက်ဖြစ်မည့် ခပ်ချောချောကောင်လေးရဲ့ အနားကို သွားလိုက်ကာ

"ဦးနေပိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ ... ခင်ဗျ ... "ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဘိုးဘိုး ... အိမ်ထဲမှာ ရှိပါတယ်ခင်ဗျ ... ဝင်သွားလိုက်ပါ ... "

ကောင်လေးစကားကြောင့် ‘ဝိုင်’ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ကာ ‘လမင်း’ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ‘ဦးနေပိုင်’၏ နေအိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း အလောင်းဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို ‘ဝိုင်’တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအဘိုး ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒါဆို ‘ဝိုင်’ကိုအကူအညီလာ တောင်းတာ အဘိုးဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ အဘွားရဲ့ အလောင်းပေါ့ ... အတွေးနှင့်အတူ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။ လမင်းကိုကြည့်လိုက်တော့လဲ ‘ဝိုင်’ဘေးကနေ ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ပါ လာလေသည်။ အဘိုးရှေ့ရောက်တော့ ‘လမင်း’ပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကိုဖြုတ်လိုက်ကာ အဘိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ‘လမင်း’ကလည်း ‘ဝိုင်’ဘေးတွင် ခပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် လိုက်ဝင်ထိုင်လေသည်။ ‘ဝိုင်’အဘိုးဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အဘိုးက ‘ဝိုင်’ကို နာကျင်ဆွေးမြည့်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လာခဲ့လေသည်။

"အဘိုး ... အဘွားကလေ ... အဘိုးကို ကျန်းကျန်းမာမာနေပါတဲ့ ... သူနဲ့ အတူစိုက်ခဲ့တဲ့ ပန်းတွေကိုလဲ ရေလောင်းဖို့ မမေ့ပါနဲ့ တဲ့ ... အိမ်က ‘ဘာဘီလေး’ကိုလည်း မနက်တစ်ခါညတစ်ခါ ခွေးစာကျွေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့ တဲ့ အဘိုးနဲ့ အဘွား အမြဲသွားသွားနေတဲ့ အိမ်နောက်ဘက်က ဥယျာဉ်ကိုလည်း အဘွားကို လွှမ်းတဲ့ အခါတိုင်း သွားပေးပါတဲ့ ... သားသမီး

မြေးမြစ်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်နေပါတဲ့ ... အဘွားက အဘိုးကို သစ္စာရှိရှိစောင့်
နေ ပါမယ်တဲ့ ... "

‘ဝိုင်’ရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ အဘိုးက ‘ဝိုင်’ကိုတွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်
ပြီး မျက်ရည်တွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို စီးကျလာခဲ့လေတော့သည်။ ။ အ
ဘိုးရဲ့ မျက်ရည်တွေကြောင့် ‘ဝိုင်’ပါထပ်တူ ဝမ်းနည်းမှုကြီးကို ခံစား
လိုက်ရသည် ...။ ချစ်ဦးသူအချစ်ရဆုံးနှင့် တစ်သက်လုံး မခွဲမခွာ အတူ
တူနေလာခဲ့ရာကနေ အခုလိုမျိုး ရုတ်တရက်ကြီး အဘွားက အရင်ခွဲခွာ
လိုက်သွားခဲ့တော့ အဘိုးလည်း ရင်နဲ့ မချိခံစားရရှာမှာ ပေါ့ ...။ အဘိုးက
ပါးရည်တွေ တွန့်နေသည့် ပါးပြင်ထက် အဆက်မပြတ် မျက်ရည်တွေစီး
ကျနေတဲ့ ကြားထဲကနေ ‘ဝိုင်’ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ခပ်တိုးတိုး
ပြောရင်း ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နဲ့ ငိုနေရှာတော့တယ်။ ‘ဝိုင်’မှာ စိတ်
မကောင်းလိုက်တာ ...။ ရင်ထဲဆို့နှင့်နေတာပဲ ...။ ထာဝရအချစ်ဆိုတာ ဒီ
လိုမျိုးပဲဖြစ်မည်။ အဘိုးငိုနေတာကို ‘ဝိုင်’ဆက်မကြည့်နိုင်တော့တာနှင့် ‘
လမင်း’လက်ကိုတို့ ပြီး အိမ်ပြင်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက် တော့သည်။ ။ ‘ဝိ
င့်’ကိုအကူအညီ လာတောင်းတဲ့ ကိစ္စကိုလဲ ‘ဝိုင်’ကူညီပေးပြီးပြီပဲလေ။ ‘
လမင်း’လက်ကိုတွဲရင်း ခြံပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးဆီကို တစ်
ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ကျောခိုင်းပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

"အဘိုး ... သနားပါတယ် ... "

"အဘိုးက အဘွားကိုသိပ်ချစ်တာတဲ့ ... အဘွားမရှိပဲ သူမနေနိုင်ဘူး
တဲ့ လေ ... သေရမယ်ဆိုရင်တောင်မှ သူအရင်သေပါရစေလို့ အဘွားကို
ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်တဲ့ ... အခုလိုအဘွားက ရုတ်တရက်ကြီးဆုံးသွား
တော့ ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ အဘွားကငါ့ကို အကူအညီ လာ
တောင်းခဲ့တာ ... "

‘ဝိုင်’စကားကို ‘လမင်း’က တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး နားထောင်နေခဲ့သည်။ ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကြီးက လူတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက် ခမ်းနားတယ်တဲ့ လား။ ‘ဝိုင်’ကို အကူအညီလာတောင်းခဲ့တဲ့ သူ နှစ်ယောက်လုံးက အချစ်အတွက်နဲ့ အကူအညီ လာတောင်းခဲ့ကြတဲ့ သူတွေ ချည်းပဲ။ ‘ဝိုင်’လည်း ခံစားချက်က သိပ်မကောင်းတော့ဘူး ...။ အဘိုးကို ကြည့်ပြီး သနားသွားလို့ ပါ ...။ အဘိုးအိမ်ကအပြန် ‘လမင်း’နှင့် ‘ဝိုင်’တို့ တက္ကစီမံငှားဘဲ ဘတ်ကားသာ စီးပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ‘လမင်း’က ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို ကျွမ်းနေသည် မို့ ‘လမင်း’ကိုအားကိုးကာ ဘတ်ကားစီးခဲ့ကြသည်။ ။ ဘတ်ကားဂိတ်ကနေတော့ အိမ်ကိုလမ်းလျှောက်ပြန် လာခဲ့ကြသည်။ ။ လှေကားထစ်တွေကို စိတ်မပါတဲ့ ပုံစံတွေနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှီတွယ်တက်ရင်း တိုက်ခန်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ။ ‘လမင်း’က အမြဲဆောင်ထားသည့်သော့ကို အိတ်ကပ်ထဲကနေ နှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး သော့ဖွင့် လိုက်လေသည်။ ။

"အား ... ဘာတွေလဲ ... "

"ဟင် ... "

တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ‘ဝိုင်’နှင့် လမင်း နှစ်ယောက်သား ကြက်သေသေ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ။ ဆိုဖာခုံတွေ ကြမ်းပြင်မှာ ဝရုန်းသုန်းကား လဲကျနေကာ ‘လမင်း’အမြဲဖတ်လေ့ရှိသည့် စာအုပ်တွေဆိုတာကလည်း ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေလေသည်။ ။

"သူခိုးဝင်တာလား ... "

‘လမင်း’ကပြောပြောဆိုဆို ... တိုက်ခန်းထဲ အမြန်ဝင်သွားကာ မကြောက်မလန့်နှင့် သွားစစ်ဆေး ကြည့်တော့သည်။ ။ ‘ဝိုင်’လည်း

ဇေဝဇဝါနှင့် ‘လမင်း’နောက်ကို အမြန်လိုက်သွား လိုက်ရသည်။ ။ ပစ္စည်းတွေ ပြန့်ကျဲ၊ အဝတ်တွေ ပြန့်ကျဲနေတာကလွဲရင် ဘာပစ္စည်း ဘာပိုက်ဆံမှ မပျောက်ပေ။ ဒါဆို ... သူခိုးမဖြစ်နိုင် ... ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ‘ဝိုင်’တို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းဟာ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ ...။

‘ဝိုင်’နှင့် ‘လမင်း’ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြလေသည်။ ။
